

ZVRAT

BILL BALDWIN
Autor NAVIGÁTORA

BROKILON

Bill Baldwin

THE TURNING TIDE

Copyright © 2011 by Merl Baldwin

Translation © 2017 by Pavel Musiol

Cover © 2017 by Innovari

For the Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-382-9 (pdf)

Bill Baldwin

ZVRAT

(překlad Pavel Musiol)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Knihy Billa Baldwina v nakladatelství
BROKILON:

1. NAVIGÁTOR

2. GALAKTICKÝ KONVOJ

3. GALAKTICKÝ ZÁVOD

4. ŽOLDNĚŘI

5. OBRÁNCI

6. OBLEŽENÍ

7. VZDOR

8. ZVRAT

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Galaktický almanach

Invaze na Bax-Emithrnéy (52014) *převzato z vydání pro standardní rok 52016*

Obsah (skrýt)

1. Obecné informace
2. Imperiální síly
3. Přípravy
4. Útok
5. Anomálie
6. Rozkaz generála Traffordové k ústupu
7. Částečné zrušení rozkazu admirálem Brimem
8. Vojenské důsledky
9. Osobní důsledky
10. Dodatek

Obecné informace

Hlavním účelem tohoto výpadu do okupovaného Effer'wyc-ku bylo zničení gravitačních doků poblíž města Epeid na Bax/Emithrnéy, což je masivní komplex určený k opravě hvězdných lodí, dostatečně velký na to, aby dokázal pojmout i nejmohutnější hvězdolety, a dostatečně odolný, aby dokázal odolat bombardování nejsilnějšími disruptory té doby.

Effer'wycká vláda dala komplex vystavět za cenu nesmírných nákladů ještě v době před vpádem Ligy Temných hvězd. Je ironií, že v současnosti slouží k naplnění ambicí Nergola Triannika ovládnout celou Domovskou galaxii. Jejich zničení by ušetřilo Lize tvrdý úder.

Sekundárním cílem výpadu bylo zmocnění se nového detekčního zařízení SPALS, které ligerští technici právě instalovali na sousední planetě Bax/Lavenurb. Jelikož získání tohoto zařízení bylo pro válečné úsilí tak důležité, rozhodla se imperiální admirálita riskovat L.I.F. *Montroyal*, zcela novou hvězdnou transportní loď střední třídy. Prosté zničení nového ligerského zařízení by samo o sobě nestačilo, imperiální výzkumní pracovníci na Proteu/Asterious potřebovali zjistit, jak funguje. Za tímto účelem bylo nutné, aby ho *Montroyal* přivezla domů.

Imperiální síly

Pro tuto operaci shromáždilo Spojené operační velení středně velkou flotilu skládající se z osmi lehkých křižníků, šesti obrněných disruptorových člunů Svobodného Effer'wycku, šestnácti povrchových bombardovacích lodí, dvou uskupení maličkých radioelektronických člunů a pětadvaceti nejmodernějších obrněných výsadkových člunů – a nadto *Montroyal*. Tyto síly byly v tajnosti shromážděny společně s téměř šesti tisíci plně vyzbrojenými výsadkáři na dvou neobydlených planetách, které se nacházejí ve vzdálenosti necelého světelného roku od Effer'wycké prázdnoty.

Celá operace podléhala přímému velení brigádního generála Megan Traffordové z imperiální armády.

Za účelem poskytnutí stíhacího krytí uvolnilo velitelství flotily šest eskader útočných lodí Starfury MK 9, každou po šestnácti strojích, aby svaz chránily před hvězdnými loděmi obránců, plus další čtyři eskadry útočných lodí typu 327, jejichž úkolem bylo minimalizovat obrannou palbu povrchových zbraní. Vzhledem k tomu, že velké procento Starfury

tvořily nové lodě, které mohly vzlétnout téměř kdykoli podle okamžité potřeby, zdály se být tyto počty pro účely útoku dostatečné, přinejmenším v počáteční fázi mise, kdy imperiální síly čelily pouze místním obráncům.

Avšak když královští ženisté odvysílali z Bax/Lavernub zprávu, že nový ligerský SPALS byl naložen na L.I.F. *Montroyal*, měly být k této speciální misi po dobu do ukončení operace převeleny dvě eskadry Starfury a dvě eskadry lodí typu 327.

Obě části této sekundární operace byly pod přímým velením kontradmirála imperiální flotily Wilfa Brima.

Přípravy

Na povrchu se zdálo, že celý útok je naplánován dobře a logicky, že jde doslova o učebnicový příklad mezihvězdného boje nesoucí velký potenciál způsobit nepříteli rozsáhlé škody a dosáhnout významného přínosu pro Impérium a jeho spojence.

Avšak v průběhu útoku vyšlo zřetelně najevo, že imperiální síly mohou *velmi* rychle dostat *značně* nevíтанou společnost. Obloustlý ligerský maršál Hoth Orgoth velel na Effer'wycku téměř patnácti stovkám útočných a bojových lodí – a nikdy se nezdráhal je použít. To samo o sobě, a zvláště ve spojení s myriádou věcí, které se mohly během tak rozsáhlé a složité operace zvrtnout, představovalo velmi plodná semínka katastrofy.

Významnou roli sehrálo i to, že si generál Traffordová byla úspěchem natolik jistá, že zakázala být jen mluvit o plýtvání zdroji na eventuální záložní plány pro případ neočekávaného.

Útok

V den D, 25. oktadu 52014, rozličné lodě imperiální útočné flotily zpomalily z hyperrychlosti a dorazily k výchozímu bodu u Bax/Emithrnéy v rozmezí několika okamžiků od nultého metacyklu, což představovalo skutečný triumf hvězdné pilotáže a bylo po všech stránkách vynikajícím začátkem operace.

Bezprostředně poté se čtyři eskadry Starfury rozprostřely

tak, aby obklopile hlavní cíl na planetě Bax/Emithrnéy ve formě vzdušného krytí. Zbývající Starfury a čtyři eskadry útočných lodí typu 327 zamířily k povrchu ve formaci pro udržení orbitální kontroly. Současně s tím sestupovaly lehké křižníky a obrněné čluny pomalu atmosférou, aby pro případ nutnosti zajistily perimetr kolem gravitačních doků.

Paralelně s těmito operacemi se ihned po započetí útoku na Bax/Emithrnéy vylodila na sousedním Bax/Lavernub, poblíž zařízení SPALS, mnohem menší jednotka složená z výsadců z Vesmírných výsadkových operací (VVO) a královských ženistů. Jakmile výsadkáři získali kontrolu nad areálem SPALS, začali ženisté celou aparaturu rozebírat (včetně všech zvláštních antén, které byly vidět na špionážních holosnímčích). Následně měl být každý kus naložen na *Montroyal*, která se měla bez ohledu na výsledek hlavní části operace nejvyšší možnou rychlostí stáhnout na imperiální stranu Effer'wycké prázdnoty.

Zpočátku se zdálo, že vše probíhá hladce.

Anomálie

Načež došlo k anomálii, která okamžitě pohřbila veškeré naděje generála Traffordové na výhodu momentu překvapení. Jedno z prvních plavidel sestupujících z oběžné dráhy se střetlo s obchodní lodí a její eskortou, které právě stoupaly do vesmírného prostoru. Rozpoutala se zuřivá přestřelka a během několika kliků pálili všichni po všem, co se jen hnulo.

Vtom spustily palbu silné disruptory na povrchu a jejich oslnivé záblesky oslepily hyperobrazovky na obou stranách. Podle všeho vypálily současně dvě baterie a ve vesmíru došlo k obrovskému výbuchu, který z oblohy zcela smetl starý těžký křižník L.I.F. *Furious*, čímž došlo k poklesu palebné síly zaměřené na povrch a ke ztrátě téměř osmi set imperiálních hvězdných námořníků.

Záhy poté explodovala v obrovském výtrysku radiačního ohně další povrchová baterie disruptorů, což svědčilo o tom,

že se přinejmenším části výsadkářů podařilo dostat dolů a zahájit boj. Nicméně veškeré naděje na úspěch na povrchu povadly, když se na zemi objevily ligerské bitevní tanky. V tu chvíli se celá operace začala rozpadat.

Rozkaz generála Traffordové k ústupu

Když se operace u epeidských gravitačních doků ocitla v úzkých, generál Traffordová ve velkém spěchu nařídila všem útočným a hvězdným lodím, aby kryly okamžité stažení pozemních jednotek. Tento rozkaz přišel dříve, než mohl admirál Brim dokončit sekundární misi, jíž bylo krýt operaci k ukořistění nového ligerského výkonného zařízení SPALS na Bax/Lavernub. Poté co hlavní nápor útoku ztroskotal, bylo uvolněno mnoho ligerských lodí, které tak mohly reagovat na žádosti o pomoc z druhé fronty.

Částečné zrušení rozkazu admirálem Brimem

Několik okamžiků poté, co generál Traffordová vydala rozkaz ukončit útok a ustoupit na druhou stranu Effer'wycké prázdnoty, učinil admirál Brim osudné rozhodnutí pokračovat i nadále v podpoře operace na Bax/Lavernubu a toto úsilí nevzdávat. V rozporu s rozkazy generála Traffordové nařídil dvěma eskadrám jak Starfury, tak lodí typu 327, aby se bez prodlení přesunuly na Bax/Lavernub, načež se do bitvy zapojil i osobně. Ve své výpovědi u vojenského soudu admirál Brim později řekl, že jeho rozhodnutí bylo založeno na naléhavé potřebě imperiální flotily vyvinout opatření proti novému ligerskému výkonnému systému SPALS, jehož dopady na imperiální lodní zásobování všeho druhu se již začaly projevovat.

Brimovy činy zachránily operaci na Bax/Lavernub, ale jen o vlas. Když dorazil, imperiální mariňáci již téměř dokončili nakládání rozebraného zařízení SPALS na L.I.F. *Montroyal*, aniž jim však bylo známo, že oba navigátoři této velké vesmírné lodi byli zabiti. Admirál Brim vzal situaci do svých rukou, přistál se Starfury poblíž transportní lodi, nastavil výbušné

nálože, aby nepadla do nepřátelských rukou, a nalodil se na *Montroyal*. Přestože nebyl s řízením tak velké hvězdné lodi vůbec obeznámen, podařilo se mu s ní doletět domů.

Vojenské důsledky

Žádného důležitého cíle velkého náletu nebylo dosaženo. Až 60 %, přesněji 3 623 z celkem 6 000 mužů, kteří se dostali na povrch, bylo buď zabito, zraněno či zajato. Velení flotily se nepodařilo vylákat útočné lodě Ligy do otevřené bitvy, přičemž ztratilo 96 imperiálních útočných lodí (přínejmenším 32 z nich padlo za oběť protiletectvé palbě či nehodám) ve srovnání se ztrátou 48 lodí v řadách Ligy. Navíc imperiální flotila přišla o 33 výsadekových plavidel a jeden křižník.

Osobní důsledky

Přestože vina za neúspěch byla obecně přikládána generálu Traffordové, udržela se ve službě a uchovala si původní hodnost. Jelikož však admirál Brim zrušil její rozkaz, ač byla hlavním velitelem nezdařené operace, postavila generál Traffordová admirála před vojenský soud. Její svědectví před tímto soudem mělo pro admirála Brima za následek udělení oficiální důtky a vyloučení z důstojnického sboru imperiální flotily.

Dodatek

Stojí za zmínku, že rozhodnutí admirality zbavit admirála Brima důstojnické hodnosti nebylo zdaleka přijato jednomyslně, a to ani ve flotile, ani v císařském paláci. Krátce po skončení vojenského soudu učinil císař Onrad V. následující prohlášení:

Budiž všem známo, že Já, Onrad Pátý, velký galaktický císař, kníže hvězdokopy Regio a Zákonný ochránce nebes, činím a svou pečeti stvrzuji tento výnos na základě veškeré moci a práv svěřených mi korunovací. Od dnešního dne Náš věrný poddaný

Wilf Anzor Brim nechtě je v celém civilizovaném vesmíru znám jako lord Brim, první vévoda graysonský. S tímto titulem mu rovněž do soukromého vlastnictví z našich královských držav přiděluji dvě neobyvatelné a pět obyvatelných planet hvězdy Grayson se všemi nemovitostmi, nerostnými surovinami, důchody, nájmý a příjmy z nich plynoucími. Tento edikt vydávám prvního standardního dne měsíce dekadu standardního imperiálního roku 52014.

Prolog

...o téměř dva standardní roky později

PŘÍSTAV GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 32. OCTADU 52016

„Posádka připravit k přistání!“ ozvalo se chraplavě z kajutního reproduktoru. „Posádka připravit k přistání! Všichni cestující neprodleně do sedadel.“

Civilní poštovní loď sebou házela v posledních poryvech obrovské bouře, která zasypala celou místní oblast linfarnského povrchu bílým sněhem. Wilf Brim hleděl skrze hyperobrazovku ve své luxusní kajutě na nehostinnou zimní krajinu, která vypadala stejně ponuře jako před téměř třiceti lety: *hnus*. Pod nimi se tu a tam míhaly shluky světél, jak hvězda Navron pozvolna projasňovala násvětelný horizont, jako by jej umazaným štětcem barvila na růžovo s nádechem levandulové modři.

Na pravoboku rozeznával rozeklanou linii pobřeží zamrzlého Keltonova jezera, kde větrem zvržené chomáče páry dávaly tušit ranvej rozmrazovanou kvůli přistání poštovní lodi. Na blízkém břehu se tísnila šedivá mola Gantaclaru. Ještě než se

asteroidové doly Farthington-291 staly před pár lety nerentabilními, měla tato mola pro Impérium značnou důležitost. Z nedostatečného osvětlení, kterým se nyní vyznačovaly, Brim usoudil, že dřívější ruch je už takřka zcela věcí minulosti. Ale pokud se jeho spekulace ohledně nadcházející konference alespoň trochu zakládaly na skutečnosti, měla to válka brzy změnit. A to radikálně.

Rychlým letem obkroužili jezero, pak se otočili a klesli k povrchu, zatímco navigátor poštovní lodi neustále upravoval kurz – podle Brima zcela *zbytečně* – kvůli evidentně bouřlivým porvům větru. Když kdysi dávno, v osmadesátém, učil navigátorský instruktor Jim Payne Brima pilotovat přepravníky rudy, posuzoval úroveň zvládnutí pilotáže podle korekcí, které jste v závěrečné fázi přistávání *neudělali*. Brim nadále uvažoval tímto způsobem.

Poštovní loď se přehnala nad důvěrně známým skalnatým pobřežím, přibrzdila na zážehu a obklopena gejzíry tříště dosedla na gravitační podvozek. Celkem šikovně, aspoň to musel Brim navigátorovi uznat. Když zpomalili a gejzíry tříště na jeho hyperobrazovce ustaly, uviděl, že boční kanál před nimi už zcela roztál a stáčí se k molu s rezavým přístavním můstkem, po jehož obou stranách zářilo šest optických majáčků. *Je čas se zvednout*, řekl si a luskl prsty, aby přivolał jediný cestovní vak, který si sbalil. Pokud mohl soudit, byl jediným pasažérem, který měl lístek do této destinace – a nebylo divu. Gantaclar byl *ohydný*.

Než doklouzali až k můstku, stál Brim u hyperobrazovek v nástupním prostoru a sledoval, jak se tažné paprsky probleskující z mola zachytávají na kotevních portech poštovní lodi a pomalu ji vlečou k přístavišti. V duchu se pousmál. Možná že navigátorovi trochu křivdil...

Když se gravitační motory kdesi pod Brimovým nohama se skřípěním zastavily, zavládlo napůl děsivé ticho. „Posádka i cestující se připraví na přechod na místní gravitaci. Opakuji, připravte se na přechod na místní gravitaci.“

Brim zatnul zuby. Přepínání gravitace mu nikdy nedělalo dobře. Nějakým způsobem vždycky... *fuj*... ucítil v krku žalu-deční šťávy.

„Jste v pořádku, pane?“ otázal se starostlivě stevard.

„Ano... nic mi není,“ procedil mezi zuby Brim, zatímco se vzpamatovával. Takhle to na něj působilo vždycky, někdy hůř, někdy líp. Na přechod si nikdy zvyknout nedokázal. Málem kvůli tomu vyletěl z navigátorské akademie.

„Určitě jste v pořádku, pane?“

„Otevřete ten poklop, prosím.“

„Ano, pane.“ Stevard zručně vyklopil dvířka směrem dovnitř a do strany. Nástupním prostorem se prohnal poryv ledového vzduchu nesoucího silný pach ozónu. Zvenčí Brim zaslechl uši rvoucí zaskřípění, jak někdo vysunul špatně namazaný můstek k otevřenému poklopu. Ozvalo se ocelové zařinčení a stevard se vyklonil, aby spojení zkušeným pohledem zkontroloval.

„V pořádku?“ zeptal se Brim, který se z nějakého důvodu začínal cítit nervózně.

„Vypadá to bezpečně, pane,“ ujistil ho stevard a ukročil stranou.

Brim luskl prsty na svůj vak a vystoupil na horní plošinku, kde se na okamžik zastavil, protože nebyl zcela připravený ani na strašidelné ticho, ani na lehce povědomou scénérii rezavých portálových jeřábů, trosek kontejnerů a opuštěných rudných přepravníků typu C-97, lemujících v nevyrovnaných řadách zasněžené pobřeží. Když viděl Gantaclar naposledy, panoval tu hlučný a horečný ruch. Nyní byly jedinými objekty, které se nějak vztahovaly k éře hvězdných letů, malá eskadra osobních vozů managementu vznášejících se na novotou zářících gravitačních plošinách pár tisíc iralů násvětelným směrem a sama poštovní loď, na které před chvílí přiletěl. Tohle nebyl Gantaclar, který znal. Tohle byl *duch* Gantaclaru.

Opatrně sestoupil do poloviny příkrého a napůl zamrzlého nehybného eskalátoru, který se naposledy zastavil nejspíš už

před desítkami let. Pod ním se dva vojáci armádního doku vybavovali s taxikářem, jehož kluzák tiše běžel na volnoběh pár iralů od můstku. Zdálo se, že všichni tři hledí přímo na něj.

Když sešel až dolů a prošel brankou, zamířil k němu kroky křupajícími v namrzlém sněhu důstojnický zástupce imperiálního carescrianského loďstva. Byl to podsaditý muž s mohutnými, našedlýma rukama, který mu připadal poněkud povědomý. „Admirále Brime,“ řekl. „Vítejte na Gantaclaru, i když není nic moc.“ Poté srazil podpatky a zasalutoval.

Brim jeho pozdrav instinktivně opětoval dřív, než se stačil zarazit. „Díky, šéfe,“ zamumlal a lehce zrudnul. „Až na to, že jsem jen Wilf Brim, momentálně. A přeslechl jsem...“

„Nečekal jsem, že si mě budete pamatovat, admirále,“ řekl poddůstojník. „Sloužili jsme spolu na Satelitním přístavu 30 během bitvy o Avalon. Jmenuji se Blake, důstojnický zástupce Harry Blake. Byl jsem systémový technik na staré Starfury šedesát pět devadesát pět toho dne, když se nám dostal za ocas Gorn-Hoff.“

Brim potřásl hlavou. V minulých letech se kamarádil se smrtí tak důvěrně, že mu všechny hrůzy války splývaly do jedné velké šmouhy. Rozhodl se pro klam. „Šéf Blake, samozřejmě,“ zalhal a podal mu ruku. „Jak jsem mohl zapomenout?“

„Vzhledem k tomu, čím jste si během posledních několika standardních let musel projít, admirále,“ řekl Blake se soucivním pohledem v očích, o který Brim nijak zvlášť nestál, „by mě nijak nepřekvapilo, kdybyste si občas nepamatoval ani vlastní jméno.“

„Sem tam to tak opravdu je,“ odpověděl Brim s křivým úšklebkem. Ale pak si připomněl, že ten muž má city. „Ale hluboce mě těší, že si na mě pamatujete vy.“

„S potěšením,“ rozzářil se voják.

„Já si vás taky pamatuji,“ skočil jim do hovoru taxikář. „Právě jsem o vás říkal tadyhle námořníkovi.“

Brim se bleskově zamyslel a pak vyhrkl: „Tak to děkuji

i vám,“ a vyloudil na tvář cosi, o čem doufal, že je úsměv. „A, ehm, kde jsme se setkali *my*?“

„Popravdě nesetkali, admirále,“ odpověděl muž. „Ale před dvěma standardními roky vás byla plná média, když, ehm...“ zašklebil se.

Brim cítil, že mu znovu rudnou tváře. „To je v pořádku,“ odpověděl. „Ta, ehm, patálie už mě moc netrápí.“

„Tak to jste větší chlap než já, admirále,“ skočil jim do řeči poddůstojník. „To byla fraška, to vám povídám. Sprostě to vás ušili, jestli vám můžu něco říct. Všem bylo hned jasné, o co jim jde.“

„No... díky,“ zamumlal Brim. „Ale prosím vás, už je to dávno, co jsem byl admirál. Teď jsem jednoduše Wilf Brim.“

„Jasně, admirále,“ řekl poddůstojník a otevřel dveře taxíku. „Ať už jste tady z jakéhokoli důvodu, přejeme vám co nejvíce štěstí.“ Pak všichni tři o krok ustoupili a zasalutovali.

Brimovi se podařilo vyloudit další úsměv – zvláštní, jak divný to byl pocit po všem žalu, který následoval po jeho vojenském soudu. Neubránil se a zasalutoval také. „Děkuji, přátelé,“ řekl se skutečnou pokorou.

„Zavezu vás na velitelství, admirále,“ řekl taxikář a krátkým písknutím nasměroval Brimův vak do zavazadlového prostoru.

Než nastoupil do taxíku, oklepal si Brim pečlivě sních z bot. Načež se, dříve než se zavřely dveře, musel zeptat: „Kdo vás poslal? Nečekal jsem, že mě bude někdo čekat hned u můstku.“

„Takové jedno chlapisko, admirále,“ odpověděl taxikář. „Vrchní nadpraporčík první třídy v imperiální flotile – s uniformou plnou stužek ze všech možných tažení. Byl tam s jedním z těch Medvědů ze Sodeskaye, s takovým starším týpkem.“

Brima to z nějakého důvodu vůbec nepřekvapilo. „Takže mohutný nadpraporčík a jeden starý Medvěd, co?“ zopakoval, než se vůz rozjel. „A jméno toho nadpraporčíka si náhodou nepamatujete, vidíte?“

„A jéje,“ vykoktal taxikář a zrudnul. „Myslím, že jsem se o něm neměl zmiňovat. Ta moje huba.“

„No, když už je to venku, vzpomínáte si, jak se jmenoval?“ otázal se Brim, ale už to stejně věděl. Nikdo jiný to být nemohl.

„Takové zvláštní jméno,“ odpověděl taxikář. „Znělo to nějak jako...“ soustředěním sražil čelo.

„Nějak jako *Barbousse*?“

„Jo, to je ono. Tak nějak jsem si myslel, že jste už o něm asi slyšel.“

Brim o něm už slyšel, to tedy ano. „A proč jste se o něm neměl zmiňovat?“ vyptával se dál Brim.

„No, víte, admirále,“ řekl taxikář a zamračil se, „měl jsem pocit, že se tváří, jako by si myslel, že se s ním nechcete setkat.“

„Chápu,“ zamumlal Brim, jehož se znovu zmocnil pocit hlubokého odloučení, který ho pronásledoval od závěrečného dne vojenského tribunálu. Jak by to mohl někdy vysvětlit...?

„Nechám si pro sebe, že jste mi o něm řekl,“ zamumlal.

„Díky, admirále, nerad bych naštvál příkazníka s tolika frčkami.“

Brim přikývl. *Tomuhle* rozuměl až příliš dobře. Vrchní nadpraporčík Barbousse nebyl muž, kterého byste chtěli popudit. „A na jméno toho Sodeskayana si náhodou nepamatujete?“

„Hm, ‚Borodon‘, nebo tak nějak,“ odpověděl taxikář a vklouzl na sedadlo řidiče. „Myslím, že tak to bylo – nebo podobně.“

„A co takhle *Borodov*?“ otázal se Brim.

„Jo, admirále, to je ono,“ řekl taxikář. „*Borodov*. Měl už vážně dost šedivý čenich a kníry.“

„Byl honosně oblečený?“ ujišťoval se Brim.

Taxikář zaváhal. „Hm, no, víte, všichni Sodeskayané vypadají divně v těch svých velikých vlněných kloboucích a botách a...“

„Chápu,“ řekl Brim a pohodlně se uvelebil v sedadle, zatímco námořník lehkým pohybem zašoupl dveře. V podstatě mu

taxikář řekl všechno, co chtěl vědět. Usmál se. „Tak pojedme ty tajněstkařské pány najít,“ řekl. „Už tak jsem je oba nechal čekat příliš dlouho...“

*

Necelých pár set iralů od nich se za rezavým rudným přepravníkem skrýval muž známý jen jako Covall Přízrak – vyzáblé individuum oděné v černém plášti – a dalekohledem sledoval, jak Brimův taxík odjíždí. Než mu stačil zmizet z dohledu, aktivoval pohybem palce holofon a čekal.

„Ano?“

„Jak jste předpokládal, dorazil ranní poštovní lodí,“ řekl Covall a neuniklo mu, že displej telefonu je prázdný jako vždy.

„Jsi si jistý, že to byl *on*?“

„Byl to *on*.“

„Vrať se ihned na loď a čekej na další rozkazy.“

„Ano, pane,“ zamumlal Covall do již němého přístroje a namáhavým krokem se vydal k parkovišti managementu, přidržuje si přitom plášť kolem vyzáblého krku. Jak jen nesnášel tuhle zimu!

Kniha I

**Návrat
ztraceného syna**

Kapitola první

...zúčtování svého druhu

PŘÍSTAV GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 33. OKTADU 52016

V ranním světle za okny taxíku ubíhala opuštěná, sněhem pokrytá kolejiště i nehybné lesy rezavějících přístavních jeřábů jako nezřetelné obrazy osamělého snu – současně důvěrně známé i znepokojivě cizí. Brim nemohl říci, že by byl jakýmkoli způsobem připravený na to, co na něj v budově velitelství na konci cesty čeká.

Strohý královský cestovní příkaz, který obdržel, mnoho vysvětlujících informací neobsahoval, jen mu velel, aby se dostavil na tajné jednání na tomto místě, které bylo tak odlehlé, že odlehlejší si jen těžko dokázal představit. Jednoduše se tedy sbalil a nasedl na první hvězdnou loď mířící obecným směrem ke Carescrii. Jeho rozkazy sice byly skoupé na informace, zato však poskytovaly úžasnou úroveň přepravní priority.

Vzato kolem a kolem bylo dobré vědět, že tu jsou Barboussé a Borodov. I když jednat s nimi v civilních šatech bude pro něj utrpením, věděl, že je nejvyšší čas, aby se postavil ke

skutečnosti čelem a začal znovu žít alespoň trochu užitečný život. Během dlouhých měsíců po svém vojenském soudu byl k přátelům neoblomný. Nestál ani o laskavost, ani o pomoc, zvláště ne od Barbousse. Stejně jako mnoho Brimových přátel i šéfa velice znepokojilo, jak se věci u soudu vyvinuly. Dokonce vyhrožoval, že odejde z flotily a stane se Brimovým soukromým vazalem, ale v době bezprostředně po procesu měl Brim jen velmi mlhavou představu, co má budoucnost přichystáno pro něj samotného – tím méně pro Barbousse – a jeho starý přítel si alespoň uchoval naději na slibnou kariéru v imperiální flotile. Kromě toho v té době potřebovalo staroslavné Impérium Barbousse mnohem více než on.

Během prvních dvou let toho, čemu se brzy začalo říkat druhá velká válka, Brim sledoval, jak napříč Effer'wyckou prázdnotou jeden hvězdný národ po druhém kapituje před barbarskými útoky Ligy Temných hvězd Nergola Triannika: A'zurn, pak Gannet, potom Lamintir, pak téměř polovina planet Fluvanny, načež následoval sám mocný Effer'wyck – kterážto událost byla završena potupným ústupem imperiálního expedičního sboru pod velením generála Hagbutta z planety Aunkayr. Po završení tohoto konkrétního debaklu úpěla pod Triannikovými okovanými botami téměř polovina Známé galaxie, přičemž to jediné, co ještě stálo Ligerům v cestě za ovládnutím galaxie, bylo tvrdohlavé staré Impérium a několik jeho dominií.

Nicméně povaha války se pomalu, ale neodvratně měnila. Nedalo se říct, že by císařští jen seděli s rukama v klíně, zatímco se civilizace kolem nich hroutila. Velký podíl na tom měl Projekt Safír, přebudování staré vesmírné pevnosti Gontor. Nyní se císařští pouštěli do agresivních protiútoků. Jejich první ofenziva, operace Jiskra, což byla invaze z Gontoru na Fluvannu, započala krátce poté, co byl Brim ve vykonstruovaném procesu zbaven důstojnické hodnosti.

Zatímco si obtížně zvykal na nový status civilisty, sledoval Brim tak pozorně, jak jen mohl, zprávy nejprve o současném

vylovení na dvou fluvannských planetách a následně o průniku do hlavních planetárních soustav. Být takto odstaven od akce představovalo ve válečných časech hotovou pohromu, zvláště pro kovaného hvězdného námořníka. Celou cestu sem, od Avalonu až po rozlehlý carescrijský hvězdný přístav Caer Landria, kde nasedl na poštovní loď na Gantaclar, se tajně těšil naději, že někdo přišel na způsob, jak ho znovu zapojit do války, třebaže v hloubi duše věděl, že bude trvat ještě hodně dlouho, než bude znovu smět obléknout plášť flotily.

Našpulil rty a letmo pohlédl z okna taxíku, aby se přinutil vrátit do přítomnosti. Po tvrdé práci a se spoustou štěstí bylo možné, že se podaří znovu zprovoznit velkou část gantaclarských těžkých strojů. Jistá část zařízení byla provozuschopná již nyní, jako například přístavní molo, u kterého přistáli. Ale to bylo přijatelné pouze jako výchozí bod. Jenomže podle jeho dosavadních zkušeností s bojem proti Nergolu Triannikovi bude jakýkoli smysluplný útok na jeho Ligu vyžadovat veškeré zdroje, které se Impériu podaří shromáždit, a to ze všech dostupných oblastí. A jelikož se Impérium během poslední války prakticky vyčerpalo, bude velká část válečného materiálu proudit právě tímto přístavem – v mnohem větší míře, než jakou mohl, soudě dle současného stavu, vůbec kdy zvládnout.

Neubráníl se a v duchu se otrásl. *U Vootova vousu*, jak studený a nehostinný tenhle starý hvězdný přístav byl! Ani se mu nechtělo věřit, že zde zamlada strávil celé roky, když se tu jako mladík učil pilotovat stářím se rozpadající rudné dopravníky C-97 mezi povrchem a asteroidovými doly. V dávné minulosti byl takový žebrák, že mu tenhle přístav, navzdory své ohyzdnosti, připadal jako obrovské zlepšení oproti všemu, co do té doby poznal. Nicméně pokud to bylo zanedbané vrakoviště již *tenkrát*, nedalo se předpokládat, že by se mělo po více než dvou desetiletích naprostého nezájmu změnit do jakkoli použitelného stavu, aniž by si to vyžádalo obrovské zdroje. A samozřejmě bude třeba najít někoho, kdo by se nově ustavené správy přístavu ujal – možná on sám?

„Jsme tady, admirále,“ přerušil Brimovo rozjímání taxikář. Když vozidlo s křupáním zajelo na ledovitou kruhovou příjezdovou cestu toto konkrétní ráno, působila stará budova správy přístavu pouze ošklivě. Mnohem mladšímu Wilfovi Brimovi se jevila podstatně hrozivější. Být předvolán na toto místo často znamenalo, že jste právě přišli o práci – nebo ještě něco horšího. *Alespoň tohle* se již změnilo.

*

Nedaleko odsud si v teplém, navoněném salóncu na velkolepé hvězdné jachtě jménem *Princezna Megan* hověl hrabě Tal Confisse Trafford, jeden z nejmocnějších civilistů v celém Impériu, a právě u snídaně doladoval strategický postup se svým bratrancem, lordem Danielem Cranwellem. Všichni účastníci konference byli udržováni v domněnku, že hrabě zůstal na Avalonu a svou jachtu Cranwellovi na dobu konference pouze pronajal. Leč Trafford byl na výsledku jednání významně osobně zainteresován. Pokud vše půjde hladce – a on měl důvody předpokládat, že by mohlo –, završí události příštích několika dnů poslední fázi příprav na zásadní změny v imperiální vládě.

Otylý hrabě Trafford, ačkoli si velmi zakládal na zdání zdvořilosti a upřímnosti, dosáhl své ohromné moci aplikací principu jejího navyšování krůčky tak drobnými, že si potenciální soupeři leckdy ani neuvědomili, že prohráli, dříve než mu vůbec mohli začít konkurovat. Kdykoli se Trafford děлил o nějaký projekt či druh činnosti s „partnery“, dal si vždy záležet, aby všechna média vyzdvihla plody jeho osamělého úsilí, zatímco „partnery“ čekalo zatracení ve formě prázdného ocenění v závěrečných titulcích. K jeho pravděpodobně nejchytřejším strategiím patřilo bagatelizování tvůrčích myšlenek ostatních, které praktikoval tak dlouho, dokud se na ony myšlenky nezapomnělo, načež je veřejně prohlásil za své.

Trafford měl kulatou, růžovou tvář, malá očka posazená

příliš blízko ostrého, zobák připomínajícího nosu, dále postupující pleš a stažené rty bankovního auditora. Ale byly to jeho oči, kulaté a zářící hamižností, co představovalo okno do jeho duše – vždy neklidné, vždy se pídící po příštím navýšení zisku, v čemkoli se jen mohl skrývat. Patřil jednoduše k hlo-davcům, kteří dokázali kousíček po kousíčku rozložit veliké budovy.

Zamyšleně si usrkl cvceese'. V poslední chvíli se objevila divoká karta: ta nebezpečná nicka jménem Wilf Brim. Neče-kaná přítomnost onoho individua na konferenci byla jen při-pomínkou toho, že člověk nikdy nesmí pustit své plány z očí dřív, dokud se nenaplní. I když se ten zbohatlík mohl chlubit mocnými přáteli – včetně samotného císaře Onrada –, bylo by dobré odkázat ho včas do patřičných mezí. Později, až se k tomu naskytne vhodná příležitost, se bude moci on sám nebo Cranwell postarat o to, aby toho povýšence potkala smrt, což zajistí nerušený vzestup jeho dcery Megan po kariérním žebříčku imperiální armády.

*

Brim vystoupil z taxíku a vnutil protestujícímu řidiči peníze za svezení plus štědré spropitné, pak vedl zavazadlo po dlouhém posoleném schodišti ke vstupním dveřím do haly. Così mu bralo klid. Před necelými dvěma lety, coby aktivní kon-tradmirál imperiální flotily, by byl vstoupil na kolbiště kon-ference se vši sebedůvěrou, jakou jen chlap může mít – nešlo ostatně o nic víc než plánovací schůzku na rozumně vysoké úrovni. Ale nyní... nyní byl *civilista* – a co hůř, civilista odsou-zený vojenským soudem pro neschopnost. Zašklebil se a sáhl po ošoupaných mosazných aktivátorech dveří. Zůstával přece *tímtéž* člověkem, kterým vždy býval: stejné přednosti, stejné chyby, stejné všechno. Všechno *ostatní* se podle všeho změnilo.

Uvnitř tmavé, zatuchlinou čpící vstupní haly si oklepal z bot

prosolenou břečku – když přístavní správa stále dokázala vytápět přístavací a startovací ranveje, proč nevytopili i pitomý *chodník*? – a pak se zastavil u pultu, za nímž stáli strážníci v civilu, kteří zde na Gantaclaru působili výrazně nepatřičným dojmem. Kupodivu by se mnohem lépe vyjímali v imperiálním paláci na Avalonu než v zapadlém hvězdném přístavu kdesi v Carescii. Tihle dva byli tak *dokonalí* civilisté, že určitě museli patřit k imperiální tajné službě. Popravdě další takzvaní *civilisté* stáli rozestoupeni podél balkónové balustrády ve druhém patře. Brim se zamračil. Rozhodně šlo o osobní stráž. Ale *proč*? Kdo z přítomných měl nárok na takový stupeň ochrany? Barbousse určitě ne, a ten sodeskayský kněz z Gromkova by starému Borodovovi přidělil jako ochranku celou armádu vlastní tajné služby. Jeden z mužů svižně – *profesionálně* – zkontroloval Brimovy osobní doklady, pak povytáhl obočí a zahleděl se mu do tváře. „Támhle těmi dveřmi, ehm, lorde Brime,“ řekl, pohybem hlavy pokynul k protější straně haly, načež se dotkl senzoru na konzoli. „Už vás očekávají.“

Brim letmo pohlédl ke dvoukřídlým dveřím, které právě v ten okamžik otevřel mohutný holohlavý muž, oblečený v nezaměnitelné uniformě vrchního nadpraporčíka první třídy imperiální flotily. Okamžitě ho poznal. Utrillo Barbousse. Silná, takřka děsivá osobnost v každém ohledu. Jen bystré, jemné oči odrážely skutečnou podstatu tohoto muže, který stál Brimovi neochvějně po boku od samého počátku vojenské kariéry. Oba staří přátelé se setkali na půl cesty napříč halou.

Kapitola druhá

...staří přátelé

BUDOVA SPRÁVY PŘÍSTAVU, GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 33. OKTADU 52016

„Zdravím, šéfe,“ pozdravil Brim rozpačitě a přijal obrovu nabízenou pravici. „Dlouho... dlouho jsme se neviděli.“

„Ano, vskutku dlouho, ehm, lorde Brime,“ řekl Barbousse vážným tónem. „Přesně sedm set devadesát dva dny.“

„Ehm, pro koho momentálně pracuješ, šéfe?“

„Přidělili mě ke, ehm, ke štábu admirála Calhouna, mylorde.“

Náhle si Brim všiml okřídlené komety nad levou náprsní kapsou Barbousseovy uniformy. „Šéfe!“ vykřikl. „Ty ses stal navigátorem!“

„Ano, mylorde,“ řekl Barbousse a začervenal se. „Je to dlouhá historie, ale tak nějak se stalo, že mě poslali do letecké školy hned po vašem... ehm...“

„Po mém vojenském soudu,“ dořekl za něj Brim. „Už jsem se s tím vyrovnal... ehm, šéfe. Opravdu. Ale *gratuluji*. Vždycky jsem si myslel, že bys měl dělat něco takového. Vsadím se, že jsi byl přirozený talent.“

Barbousse se začervenal ještě víc. „No, mylorde,“ vypravil ze sebe, „říkali, ehm, říkali, že mi lítání celkem jde.“

„Tak nějak bych na to vsadil milston kreditů,“ opáčil Brim s úšklebkem. „Na čem všem už jsi lítal?“

„Kromě spousty cvičných lodí jsem, ehm, jsem poslední dobou strávil docela dost času na WF 327, mylorde.“

Brim cítil, jak se mu zvedá obočí. „To jsou *parádní* hvězdné lodě, šéfe. Musíš být opravdu skvělý.“

„První ve svém ročníku, myslím,“ řekl Barbousse tichým hlasem, „stejně jako vy, mylorde, pokud si dobře pamatují.“

„To je zilión let,“ řekl Brim a cítil, jak mu také červenají tváře. Pak ho už nenapadalo nic, co by ještě mohl říct, přestože měli co dohánět. Barbousse na tom byl zjevně stejně. Je to zvláštní, pomyslel si Brim, že mužům dávají emocionálně vypjaté situace tolik zabrat. Barbousse mu byl blízkým společníkem po většinu vojenské kariéry a zachránil mu život tolikrát, že se mu to ani nechtělo počítat. Měli si toho tolik co říct, a přece...

Trapné ticho ukončil starý Borodov. „Wilfe Ansore!“ zahřměl a vyrazil ze dveří jako chlupatý bitevní tank v sodeskayském lidovém oděvu.

Měl srst kaštanové barvy, a třebaže byl lety nepopíratelně shrbený, byl stále zřetelně vyšší než Brim. Jeho oči za staromódními brýlemi s kostěnými obroučkami jiskřily mladistvým humorem a obdivuhodnou inteligencí. A přestože jeho šedivějící čenich nepůsobil zdaleka tak hrozivě jako zamlada, propůjčovaly mu obrovské licousy alespoň hluboce intelektuální výraz. Byl přepychově oblečený v krásném šedém plstěném kabátu po kotníky, sepnutém dvěma řadami masivních mosazných knoflíků. Z otevřeného límce se vynořovala těžká vesta z tmavší plsti s vysokými límci, pod nimiž bylo vidět jemnou vázanku ze zlaté šňůry. Boty měl zjevně jezdecké, ušité z tuhé lesklé kůže a opatřené neokázalými ostruhami upevněnými ke kotníkům umně vyvedenými pásky. Na hlavě měl mohutný šedivý klobouk z kadeřavé vlny, který byl na vrcholu mnohem širší než u hlavové obroučky a jenž jeho hlavě propůjčoval

vzhled vlněného trychtýře. Na levé ruce měl jemně vyšívanou šestiprstou rukavici z ofetí kůže. „Bylo načase,“ křikl zadýchaným hlasem. „Už na tebe čekáme!“

V příštím okamžiku se Brim ocitl v Borodovově drtivém objetí, typickém projevu přátelství sodeskayského Medvěda, při kterém praskají žebra a který mu zamáčkl do tváře hned několik velikých knoflíků Borodovova pláště.

„Ahoj, šéfe,“ řekl Borodov a bouřlivě se zasmál, zatímco Brim lapal po dechu, „je to radost znovu se setkat s Wilfem, že? Když skalní vlci kloužou hlubokým sněhem, medvídáta si hrají v nejvyšších stromech, jak se říká.“

„Jak se říká, ctihodnosti,“ odvětil Barbousse rezolutně.

„Anastasi Alexeji,“ zasípal Brim, „vy mě zabijete!“

„He! Lidé jsou tak křehcí,“ zabručel potěšeně Medvěd, propustil Brima ze sevření, tedy kromě pravice, kterou energicky potřásl po lidském způsobu. Pak náhle zvažněl. „Je dobře, že ses rozhodl vrátit do války,“ řekl. „Potřebujeme tvou pomoc.“

„Nebyl jsem to já, kdo se rozhodl odejít,“ namítl Brim.

„Všichni tví přátelé – nebo aspoň ti, kteří se počítají – to dobře vědí, Wilfe Ansore,“ řekl Borodov hlubokým, vrčivým hlasem. „Celý vojenský soud byla fraška pro veřejnost, která měla zachránit generála Traffordovou.“

„Fraška, nefraška,“ podotkl Brim, „moji vojenskou kariéru ukončila stejně.“

„Jen dočasně,“ zaburácel Borodov. „Ale všechno chce čas.“ Mrkl na Barbousse. „Kromě toho,“ pokračoval, „kdo říkal, že sloužit se dá jen v plášti flotily? Staří přátelé na téhle konferenci vidí velké využití pro tvá nadání. Nemám pravdu, šéfe?“

Barbousse přikývl a našpulil rty. „To mi dává smysl, lorde Brime,“ řekl. „Neumím si představit, že by vás povolali z nějakého jiného důvodu.“

Brim zaskřípal zuby. „Lord Brim“ mu znělo ještě hůř než „admirál“, což už byl jen prázdný titul. „Tobě *opravdu* přijde přirozené mě tak oslovovat?“ otázal se.

„Ano, pane,“ odpověděl Barbousse vážným tónem.

„Víš, šéfe,“ řekl Brim, „jakkoli si vážím tvého respektu a úcty, opravdu mě nijak netěší, když mi přátelé říkají ‚lordé Brime‘. Co takhle ‚kapitáne‘? Vyhovovalo by ti to?“

„Ano, kapitáne,“ zasmál se Barbousse.

„Díky, starý příteli,“ řekl s úlevou Brim. „To jsem rád.“

„A já ti pořád můžu říkat ‚Wilf Ansor‘?“ otázal se Borodov se hřmotným medvědíím uchechtnutím.

„Zkuste si něco jiného, a já vás budu titulovat Vaše velkovévodská Výsosti,“ varoval ho Brim.

„Hmmm,“ zabručel Borodov a mnul si dlouhé bílé fousky. „To popravdě nezní tak *úplně* špatně.“

Barbousse obrátil oči v sloup. „Urození pánové,“ řekl se zdvořilým úsměvem. „Konference už začala.“

Borodov chvíli zaváhal a pak se obrátil na Barbousse. „Šéfe, potřeboval bych si na chvíli s lordem Brimem promluvit v soukromí. Opustil bys nás?“

„Zajisté, Vaše Výsosti,“ řekl Barbousse s lehkou úklonou. Zasalutoval Brimovi a vykročil napříč halou.

Z Borodovových očí náhle zmizel veškerý humor. „Je čas, Wilfe,“ zabručel vážným tónem. „Válka trvá se stejnou zběsilostí. Se zahájením dalších operací se čeká jen na zřízení spolehlivých zásobovacích tras.“ Položil Brimovi na hrud' prst obtěžkaný šperky. „Během projektu Safír jsme se spolehli na tvé kreativní vůdčí schopnosti, a tys dokázal přebudovat starou vesmírnou pevnost Gontor, čímž jsi umožnil spuštění operace Jiskra. Nyní potřebujeme tytéž vůdčí schopnosti znovu.“

„A-ale,“ vykotal Brim.

„Žádné ale, Wilfe Ansore,“ přerušil ho Medvěd a zvedl chluapatý prst. „Ať už s pláštěm flotily, či bez něj, jsi stále tentýž člověk, který velel velké hvězdné základně na Atalantě a vedl nálet na Otranto, který zničil většinu toronské flotily – a to vše *současně* s vymyšlením a organizací rekonstrukce Gontoru. *Už rozumíš?*“

„Čemu mám rozumět?“ zeptal se Brim.

„Ty přesně víš čemu, Wilfe Ansore Brime,“ řekl Medvěd

a zavrtával se očima Brimovi přímo do duše. „Stěží si umím představit, jak těžce tě musel ranit nespravedlivý vojenský soud. Ale pomineme-li skutečnost, že utrpěla tvá hrdost, císař Onrad se o tebe postaral nejlepším způsobem, jakým jen za daných okolností mohl, tím, že tě jmenoval lordem Brimem z Graysonu se vším, co k tomu náleží – včetně hradu Grayson na *vlastní planetě*. Musíš přiznat, že určitě není *zase tak špatné* náležet mezi nejbohatší lidi v Impériu, nebo ano?“

„Samozřejmě že ne,“ řekl Brim a cítil se trochu zatlačený do defenzivy, „ale...“

„Žádné ‚ale‘,“ zahřměl Borodov. „Měj na paměti, že někdy v průběhu tvého pobytu zde možná – a možná také ne – obdržíš další rozkazy k vedení války proti nepřátelům jak tvého Impéria, tak mé vlasti, Svazu spojených sodeskayských republik. Hádám, že ne vše, k čemu zde dojde, bude v souladu s tvým očekáváním – nebo tužbami. Ale o jednom tě mohu ujistit: toto setkání pro tebe bude *důležité*. Jsi připravený začít znovu žít?“

„No, samozřejmě...“ začal Brim, který cítil, že se začíná červenat, ale Borodov ještě neskončil.

„Dobře,“ přerušil ho Medvěd. „Teď, když jsme si ujasnili, že jsi znovu mezi živými, můžeme se pustit do důležitých věcí, ne?“

„Ano, Anastasi Alexeji,“ připustil Brim. „A omlouvám se. Myslím, že jsem se choval trochu jako ufňukánek.“

„Kdyby mě postihlo to, co tebe,“ odvětil Borodov, „byl bych se choval pravděpodobně ještě hůř než ty. Ale dost bylo lítosti. Stejně jako mě a šéfa Barbousse čeká i tebe vedení války proti nohsledům Nergola Triannika.“ Na okamžik se zamračil a pak pokynul ke konferenční místnosti. „Tam uvnitř uslyšíš o mnoha úkolech, které bys dokázal vykonat lépe než ti, jimž budou přiděleny. Ale život už je takový, že ty své úkoly možná vůbec neobdržíš *dříve*, než konference skončí. A i pak pro tebe bude práce nejspíš zklamáním, neboť pravděpodobně nevrátí na tvá ramena milovaný plášť flotily. A rovněž,“ dodal

přísně, „ti práce nevrátí prestiž, která se pojí s bývalou hodností admirála imperiální flotily.“ Bolestně se usmál a položil Brimovi na rameno chlupatou ruku. „Ale pomineme-li zjevné nedostatky, přinejmenším tě vrátí k důležité práci. A jak znám starého dobrého přítele Wilfa Brima, nic víc není zapotřebí.“ Promnul si fousky a s lehkým úsměvem na šedivém čenichu vykročil napříč halou. „Pojď za mnou,“ rozkázal.

*

Když Brim s Borodovem vstoupili do potemnělé konferenční místnosti, sledovalo je bedlivě hned několik delegátů, včetně lorda Daniela Cranwella, imperiálního ministra obchodu a pokrevního příbuzného mocného hraběte Tal Confisse Trafforda, jehož dcera, brigádní generál Megan Traffordová, před dvěma lety zpackaným velením zavinila konec Brimovy vojenské kariéry.

Cranwell, povahou hrubý a neotesaný člověk, měl pověst mocného muže schopného nezávislé činnosti v rámci vlády císaře Onrada. Ač byl v současné době ženatý s jedinou dědičkou jedné mocné rodiny, zahájil kariéru coby nevýznamný civilní úředník, načež využil peněz tehdejší ženy a doslova si koupil šlechtický titul. Naslouchal pouze těm, kdo mu mohli pomoci v naplnění jeho ambicí, a v jeho službách nebylo místa pro lidi, které nemohl přímo ovládat. V jiném životě by mohl být otrokářem nebo bachařem, v obou postaveních by ho úspěch určitě neminul.

Stál na prahu padesátky a již dávno prokázal bezuzdnou vášň po moci a fenomenální organizační talent. Byl malý, silné postavy, měl bezcitné oči a hrubé způsoby policajta, což imponovalo lidem, kteří se raději nechávali vést, než aby sami vedli.

Kromě Cranwella seděl u konferenčního stolu Barnabas „Barny“ Case, ředitel Úřadu pro mezihvězdnou přepravu. Dondávna byl úřad pouhá bezvýznamná bažina stojatých vod, takřka ztracená ve zbytnělé byrokracii, ve kterou Cranwell

ministerstvo obchodu za svého působení přeměnil. Pak vyvstala kritická nutnost přepravovat materiál přes skutečně rozlehlé vzdálenosti a důležitost Caseova malého úřadu náhle rapidně vzrostla.

Barnabas, syn průmyslníka H. Brandona Casea, byl inteligentní a přívětivý playboy, ale nic víc. Družný a často opilý mladý pán byl do své současné pozice dosazen proto, že Cranwell potřeboval splatit jeho otci několik laskavostí, za které mu vděčil, a bohatý průmyslník zase chtěl syna umístit do takového úřadu, který by odpovídal jeho postavení, ale v němž by současně nehrozila žádná politická nebezpečí, která by mohla postavit rodinu do špatného světla. Na mladého pana Casea, malého a zavalitého človíčka, bylo spolehnutí, že vždy zůstane pod Cranwellovým palcem.

„Kdo je to?“ zašeptal Case Cranwellovi, zatímco se oba opozdilci tápavě blížili poloviční temnotou, čímž vyrušili řečníka, který se podle všeho právě dostával do ráže.

„Ten člověk je problémový Carescrian jménem Brim,“ odpovéděl rovněž šeptem Cranwell. „Byl jsem varován, že by se mohl na téhle konferenci ukázat. Medvěd je vlivný Sodeskayan, velkovévoda Anastas Borodov. Toho prvního nespustíš ani na okamžik z očí, Barnabasi,“ dodal Cranwell. „Za jistých okolností by mohl představovat nebezpečí pro naše zájmy.“

„Naše zájmy?“ podivil se Case. „Co to znamená?“

„Prostě buď opatrný, kdyby si okolnosti vynutily, že bys s ním musel jednat,“ řekl Cranwell a pak si přitiskl prst na rty, aby další debatu ukončil.

Kapitola třetí

...hlavouni

BUDOVA SPRÁVY PŘÍSTAVU, GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 33. OKTADU 52016

Sotva se Brim usadil na své místo v konferenční místnosti, uvědomil si, že spolu s Borodovem vpadli přímo doprostřed úvodního projevu. Bylo to podle všeho jen takové obecné shrnutí, ze širšího hlediska nic důležitého – ale přednášející se samozřejmě *musel* zastavit a zpražit je pohledem, čímž okamžitě nasměroval k opozdilcům oči všech přítomných, zatímco se trapné ticho vleklo a vleklo. *No není to prostě FANTASTICKÝ způsob, jak se uvést?*

Kolem dlouhého konferenčního stolu seděly v přítmí skupinky lidí v řadách po dvou či po třech. Navzdory relativní tmě několik z nich poznal a... u Vootova vousu, samí *hlavouni*! Nebylo divu, že se to v budově jen hemžilo agenty Onradovy tajné služby!

U bližšího konce stolu – tedy nejspíš v jeho čele – neseseděl nikdo jiný než sám velkoadmirál Baxter Calhoun, vrchní velitel imperiální flotily. Ten se nyní otočil a mračil se na viníky

přerušení. Brim zatnul zuby. Třebaže měl Calhoun na sobě slavnostní uniformu, nepřestal vypadat jako ostřílený hvězdný námořník s větrem ošlehanou tváří člověka, který viděl světlo tisíců různých svítání na tisíci různých světů. Bez ohledu na to, do jak vysoké funkce ho císař povolal, nepřestával nikdy být především důstojníkem hvězdné lodi.

Po Calhounově pravici seděl generál Harry Drummond, kterému se navzdory šeru podařilo věnovat Brimovi spiklecké mrknutí. To ho uklidnilo víc než celá láhev logishského meemu! Pronikavý pohled a předčasně zešedlé vlasy Drummondovi vždy propůjčovaly vzhled náboženského fanatika, bylo ale všeobecně známo, že jeho jedinou vírou je Impérium samo. Harry Drummond byl skutečný vlastenec. Brim byl obzvláště rád, že ho tady vidí.

Po Calhounově levici seděl viceadmirál Bosphorus Gallsworthy, který se právě neúspěšně pokoušel zakrýt široký úsměv. Gallsworthy, malý a hubený muž s podžabanou tváří a hustým obočím, poprvé vstoupil do Brimova života jako hlavní navigátor na palubě jeho první lodi, L.I.F. *Truculent*. Důstojník, který býval svého času považován na nejlepšího pilota hvězdných lodí celé flotily, to nyní dotáhl do hodnosti viceadmirála a náčelníka velitelství obrany, což byla jedna z nejvyšších funkcí ve flotile, a na stálého člena Onradova válečného kabinetu.

Mezi spoustou vedoucích činitelů sedících kolem konferenčního stolu poznával Brim mnohé členy imperiální vlády: Tazmira Adama, až nepravděpodobně profesorsky vyhlížejícího šéfa imperiální tajné služby; Cahila Hardingera, bezvýrazného vysokého úředníka imperiální zahraniční služby, kterého na jednání tohoto druhu posílali tehdy, když neměli v plánu se jich účastnit, a – ejhle, problém! – zahlédl i zamračenou tvář lorda Daniela Cranwella, imperiálního ministra obchodu. Bylo zjevné, že na této konferenci hraje Cranwell roli nepřítele číslo jedna, ačkoli další zamračené tváře dávaly tušit, že Brimova účast není po chuti ani mnoha dalším papalášům.

Brim dospěl k závěru, že toto jednání bude, když už nic jiného, přinejmenším *velmi zajímavé*.

„Esli se pan velkovévoda s lordem Brimem konečně ráčejí usadit,“ zabručel v typickém carescrianském nářečí, „pokusíme se pokračovat v úvodní situační zprávě.“

„Ano, admirále,“ zamumlal Brim s úšklebkem. Po jeho levé straně seděla štíhlá atraktivní blondýnka v plášti flotily se zlatými proužky komandéra na manžetách. Na její jmenovce stálo: KOMANDÉR ANN HUNTOVÁ, i.f. Na okamžik se pootočila a vřele se na něj usmála. Její tvář lemovaly rovné zlaté vlasy, které se na ramenou stáčely dovnitř. Ve chvíli, kdy se jejich pohledy setkaly, zachytil Brim kosmopolitní vřelost člověka, jehož bystrý intelekt viděl a zažil většinu Znamého vesmíru. Zachytil rovněž lehounký nádech parfému, který vojenské řády zakazovaly. Okamžitě ho něčím přitahovala, ačkoli neměl nejmenší tušení čím.

Řečník používal sférickou prezentaci Domovské galaxie, kterou nechal volně otáčet v prostoru před svým pultíkem. Zobrazení bylo nastavené tak, aby se zaostřovalo na válečnou zónu: hvězdy Impéria a jeho kolonií byly zvýrazněné imperiální modří, pak následovala Effer'wycká prázdnota oddělující domácí planety Impéria od Ligy Temných hvězd a jejího nejbližšího spojence, Torondu, kteréžto dvě oblasti byly lemovány černě. Menší hvězdná uskupení Gannet, Lamintir a Korbu se choulila poblíž větších sourozenců: Effer'wycku, Fluvanny a A'zurnu, všechny planety se momentálně nacházely v čelistech strašného svěráku krutých přísluhovačů Nergola Triannika. Brim si pamatoval každý den, kdy některý z těchto hvězdných národů padl. V tomto zobrazení byly označeny šedou barvou coby okupovaná území. Části S.S.S.R., těžce zkoušeného národa Medvědů, se ovíjely kolem poloviny zobrazeného prostoru jako klubko, ale jen jeho malá část byla skutečně viditelná – a značné procento z ní pokrývala šedivá barva smrti.

Jak úvodní prezentace pokračovala, začalo být Brimovi brzy

jasné, že se konference bude točit kolem příprav na nadcházející invazi na Torond.

Despotický vládce baron Rogan LaKarn hned zpočátku svázal zemi spojenectvím s Nergolem Triannikem, čímž vzniklo to, čemu se nyní říkalo Rudolpho–tarrottská federace, podle hlavních planet obou bojovných hvězdných národů.

Během minulého standardního roku se LaKarnovo postavení značně oslabilo vinou jeho neschopnosti odrazit nedávný vpád spojenců na planety Svobodné Fluvanny. Tento závažný nezdar ohrozil rovněž Triannikovy dlouhodobé plány, když byl nucen „dočasně“ stáhnout vojska Ligy a jejich techniku z probíhajících tažení na jiných místech a přesunout je na některé okupované planety, aby pomohly čelit osvoboditelským silám, které se v současné době blížily k hlavnímu městu Fluvanny, Magoru.

Imperiální vrchní velitelství doufalo, že se mu nyní může podařit využít LaKarnova relativního oslabení a provést – dříve, než se LaKarn či Triannik stačí vzpamatovat – první větší útok proti torondským domovským hvězdám, neboli operaci Maják. Avšak *dříve*, než bude možné takovou operaci úspěšně provést, bude nutné splnit tři zásadní podmínky –, bez nichž, jak to vyjádřil admirál Calhoun, *to na žádnéj pád nešlo*.

Za prvé, musí být zajištěny takové přepravní trasy, které budou bezpečné před útoky ohýbačů, neboli lodí O, jak říkali Ligeři vysoce specializovaným válečným plavidlům schopným operovat v neviditelném režimu pod ochranou maskovacího zařízení. Tyto trasy by pak sloužily k nepřerušovanému, spolehlivému a v rozumné míře bezpečnému přísunu válečného materiálu do shromaždišť invazních sil roztroušených na několika místech ve spojenci kontrolované části galaxie. Odtud by se pak náklad mohl dodávat nejen imperiálním invazním silám, ale také jejich ohroženým sodeskayským spojencům.

Za druhé, tažení směřující k osvobození okupovaných sodeskayských území musí být natolik úspěšné – a musí vyčerpávat válečné zdroje Ligy do takové míry –, že invaze na

Torond bude moci proběhnout za jen nepatrného vměšování přísluhovačů Ligy. Dalším přínosem této strategie bylo, že pokud Ligeři nepošlou Torondu žádnou pomoc, budou tím riskovat, že přijdou o klíčového spojence. Pokud naopak silnou pomoc, nezbytnou k záchraně LaKarnova otřeseného panství, pošlou, budou posily nutně muset přesunout ze sodeskayské fronty, což Medvědům usnadní znovu opanovat ztracené části své ohromné hvězdné říše.

Za třetí, právě probíhající fluvannské tažení musí být tou dobou již dovršeno, nebo alespoň z podstatné části, aby se předešlo tříštění sil spojenců. Když Brim tyto zprávy slyšel, celý se naježil. Tažení započalo až po jeho vojenském soudu a on se ho vůbec neúčastnil.

Jelikož značná část válečného materiálu zmíněného v prvním bodě měla plynout ze vzkvétající průmyslové základny Carrescie, bylo zjevně jednou z priorit obnovení zašlé slávy kdysi ohromného, nyní však značně zchátralého hvězdného přístavu Gantaclar. V tomto bodě čekalo Brima první zklamání dne, když zjistil, že úkol bude svěřen někomu jinému.

Kapitola čtvrtá

...do posledního dechu

BUDOVA SPRÁVY PŘÍSTAVU, GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 33. OKTADU 52016

Teprve po dlouhé přestávce otevřel Calhoun nový bod jednání. Teď, když byly otázky ohledně Gantaclaru vyřešeny, nastal čas začít se zabývat životně důležitou záležitostí skutečné přepravy materiálu nashromážděného v místě, které mělo vejít ve známost jako „Gantaclarský střed“, do válečných oblastí, kde bude s konečnou platností využitý.

To představovalo odnepaměti hluboce problematické téma. Imperiální flotila měla ze své podstaty v řadách hvězdných lodí jen velmi málo obchodních plavidel, a ještě méně těch, která se specializovala na převoz specifických a často nenahraditelných komodit. Veškerý takový materiál se přepravoval na palubách komerčních lodí, kterážto politika náramně svědčila jak imperiální ekonomice, tak ročnímu rozpočtu imperiální flotily.

V dobách míru fungovala politika poměrně dobře – alespoň pokud se dařilo plánovat přepravy nadměrných nákladů

s rozumně velkým předstihem. Ovšem v dobách války začal systém rychle drhnout. Pokud si Brim pamatoval, bylo eskortní velitelství mezi příslušníky imperiální flotily známé coby kalná bažina, kariérní past, kterou v současné době řídila skupina starších kapitánů, jež konvečními loděmi poskytovala ochranný doprovod transportům. Mnohé kapitány čekala po ukončení války už jen penze, a tudíž se nacházeli pod silným vlivem majitelů lodí, kteří jim mohli poskytnout práci v poválečné době. Pokud se měla zvládnout operace skutečně velkého rozsahu, musela by celá struktura velení s největší pravděpodobností projít zásadní proměnou, a nadto získat životně důležitou novou techniku.

A co víc, ohromný – a z historického hlediska pravděpodobně dosud nevídaný – počet přeletů mezi carescrianskými hvězdnými přístavy, jako byl Gantaclar, vojenskými seřadišti a samotnými frontovými liniemi by samozřejmě vyžadoval značnou míru celkové koordinace a centrálního řízení. S ohledem na předpokládané množství lodí, jež budou v kteroukoli dobu současně na cestě, nebylo prakticky pochyb o tom, že samotné řízení letového provozu bude představovat obrovský problém samo o sobě. Ale ještě větším oříškem bude sestavit z těchto lodí transportní uskupení tak, aby jim bylo možné poskytnout *účelnou* ochranu. Ani nejvíce krátkozraký delegát nemohl věřit tomu, že Nergol Triannik nebo jeho patolízal Rogan LaKarn složí ruce do klína a nechají flotily obchodních lodí, aby v klidu a nerušeně dosáhly míst určení. To by nesměli mít k dispozici ohýbače.

Když se dostala na pořad jednání otázka řízení lodního provozu, začal si Brim říkat, jestli ho na konferenci nepovolali právě kvůli tomu. Byl zjevně jedním z mála delegátů, kteří měli dostatečně velkou zkušenost ze skutečné služby na palubách lodí a mohli by takový úkol zvládnout, třebaže v poslední době létal víc na lodích útočných než obyčejných. *Jenže*, říkal si, *opravdu bych chtěl dělat takovou práci?* Jistě, byl hvězdný námořník, jinou profesi nikdy neměl. Jenže on rozuměl válečným lodím, ne obchodním plavidlům! Z nějakého důvodu se

ale nemohl zbavit tušení, že to, co chce on, nebo to, v co byt jen doufá, nehraje na této konferenci téměř žádnou roli.

Jakmile admirál Calhoun oznámil vytvoření nové funkce – velitel aktuálních transportních operací, neboli VATO –, věnoval generál Drummond Brimovi letný pohled spojený se spikleneckým mrknutím, a ihned ho na ni nominoval. Admirál Gallsworthy se okamžitě připojil, čímž jen těsně předběhl celé množství dalších delegátů, kteří jeden přes druhého vyjadřovali souhlas s Brimovou nominací. Admirál Calhoun už dokonce zahájil proces hlasování, když lord Cranwell hlučně odsunul na židli a s hněvivým výkřikem vyskočil na nohy.

„Počkat! Jak se opovažujete pokoušet se navrhovat obyčejného navigátora útočné lodi do funkce, ve které by měl co dělat s plnohodnotnými hvězdnými loděmi – a zvláště *tohohle* Brima? Všichni přítomní dobře znají příběh bezvýznamného zbohatlíka, jehož neschopnost – stejně jako notorická neochota plnit rozkazy – byly příčinou debaklu operace Eppeid v roce 52014, kterážto vojenská pohroma málem zničila kariéru dcery Confisse Trafforda, generála Megan Traffordové.“ Bylo zjevné, že se Cranwell na právě takovou eventualitu připravil více než dobře. Během několika okamžiků se k němu připojili jeho patolízalové, a jakmile se do nastalé vřavy zapojili delegáti, kteří Brima předtím podpořili, musel admirál Calhoun uplatnit veškerou sílu svého hlasu i osobnosti, aby v místnosti znovu zjednal pořádek.

„Cranwelle!“ zahřměl admirál do nastalého vylekaného ticha. „Tenhlecten tvůj výlev nebyl nutnej, a už vůbec ne chytřej.“ Zamračil se. „Svolal jsem konferenci, protože je třeba vyhrát válku, a ne abysme vymejšleli nový výmluvy, proč se generálu Traffordové nepodařilo zničit gravitační doky na Bax/Emithréné.“ Přeletěl vzteklým pohledem místnost z jedné strany na druhou. „V týdle místnosti nejni nikdo, kdo by moh zpochybnit Brimovy zkušenosti v provozu lodí, a už vůbec ne zvládat ošemetný záležitost mezi lidma, což *naopak*,“ dodal důrazně, „můžou všichni tady bohatě potvrdit.“

„Já nic takového potvrzovat nemohu!“ zvolal zlostně Cranwell, zatímco jej ostatní spojenci hraběte Trafforda podpořili pískotem a pokřikováním. Brimovi přišlo zvláštní, že se Barny Case jakoby drží stranou.

„Je v podstatě putna, co si kterejkoliv z vás *myslí*,“ zahřměl Calhoun a tloukl o stůl soudcovským kladívkem. „Dokud nebudete schopní podpořit tydle nárážky na Brimovu údajnou neschopnost nějakými fakty, mám v úmyslu brát je jako to, co jsou, totiž falešný pomluvy.“ Pak se opravil. „*Zákeřný* pomluvy by bylo lepší označení.“

Navzdory Calhounovu zjevnému vzteku pokračovaly hádky ještě dobrého půl metacyklu, než začal Cranwellovi a jeho nohsledům docházet dech.

Nakonec se ovšem ukázalo, že moc Confiesse Trafforda sahá tak daleko, že ani sám Calhoun proti ní nedokázal dosáhnout jasného vítězství. Brim si znovu připomněl, jak si ne tak dávno přál, aby se pod ním rozestoupila země a pohltila ho ve svých hlubinách. Tváře mu jen hořely ze všech nadávek, které si musel vyslechnout. Barbousse si zakrýval oči dlaní, zatímco Medvěd Borodov skřípal zuby a temně vrčel. Nakonec Brim pomalu vstal a zvedl ruce. „Dost!“ křikl do zuřících sporů, „u všech hromů, *dost!*“

Do ohromeného ticha, které následovalo, položil Brim ruku na opěradlo židle a pomalu se otočil ke Calhounovi. „Admirále,“ řekl jasným, hněvivým hlasem, „hluboce si vážím důvěry, kterou jste mi dnes odpoledne projevil. Ale jasně se ukázalo, že političtí odpůrci, kteří se proti mně sešikovali, jsou odhodláni zmařit jakoukoli šanci na úspěch této konference. Proto stahuji své jméno z jakýchkoli dalších úvah o kandidatuře.“

„To nemůžeš udělat, u všech hromů,“ zaburácel Calhoun s novým hněvem. „Já ti *přikazuji* pokračovat.“

„S nejhlubší úctou, admirále Calhouně,“ odvětil Brim klidným hlasem, „vy mi nemůžete rozkázat vůbec nic. Jsem civilista.“ S těmi slovy a s hlavou hrdě vztyčenou odešel z místnosti.

Toho večera přišel Brim k řadě lidí čekajících na taxík před budovou pro hosty a připravil se na pořádně dlouhé čekání. Muž, který stál před ním, se náhle nečekaně otočil a podal mu ruku. „Barny Case,“ představil se. Z dechu mu páchl meem.

„Wilf Brim,“ odpověděl Brim a instinktivně jeho ruku přijal.

„Vy jste ten Carescrian, který přišel na konferenci s Medvědem pozdě, že ano?“

„To jsem já,“ přisvědčil Brim a snažil si vybavit, kde toho muže na konferenci viděl. „A vy jste seděl vedle lorda Cranwella, je to tak?“

„Jo, to jsem seděl,“ řekl s úsměvem Case. „Ten dědek měl na vás dnes rozhodně spadeno.“

„Taky jsem měl ten dojem,“ odpověděl Brim vyrovnaným hlasem.

„Víte,“ řekl Case a uculil se, „že takhle zblízka nevypadáte ani z poloviny tak špatně, jak vás líčí?“

Brim se neubráníl úsměvu. „To rád slyším,“ řekl. „Budu si to pamatovat, až vás příště potkám.“

„To doufám, admirále,“ řekl Case a vysekl parodii vojenského zasalutování. Pak přijel další taxík a otevřel dveře. Bez dalšího slova se Case neohrabaně svalil na zadní sedadlo.

Než se za ním znovu zavřely dveře, zaslechl Brim, jak dává řidiči pokyn, aby ho zavezl k jedné z nových gravitačních plošin, kterých si předtím všiml na pobřeží. Nejspíš k té, kde parkovala Cranwellova loď, řekl si a pak se zasmál: mohli jet taxíkem spolu, on sám měl namířeno k jedné z vedlejších, kde se hodlal přidat k soukromému banketu na palubě Calhounova vládního stroje.

Jeho úvahy přerušil příjezd dalšího taxíku, do něhož Brim nasedl a pustil muže jménem Case úplně z hlavy...

Kapitola pátá

...nejedna kocovina

KELTONOVO JEZERO, GANTACLAR,
IMPERIÁLNÍ PROVINCE CARESCRIE,
LINFARNE/NAVRON, 34. OKTADU 52016

Příštího rána, dlouho před rozedněním, vyhnala Brima z pokoje v budově pro hosty nespavost. Na dlouhém večírku na palubě Calhounovy vládní lodi, odkud ho Borodov v noci přivezl, se meemem rozhodně nešetřilo. V průběhu večera se dozvěděl, že delegáti nakonec zvolili velitelem VATO komandéra Annu Huntovou – mimořádně zajímavou blondýnku, která seděla vedle něj –, skoro jako by opozici vůbec nezajímalo, kdo post zaujme, pokud to nebude Wilf Brim.

S hlavou třesící kolosální kocovinou vyrazil na procházku. Šel a šel, dokud se po dlouhém bezcílném bloumání neocítl v hlubším sněhu u starého opravárenského doku na nábřeží, aniž by se mu podařilo přijít na to, jak se mohlo stát, že se dostal do takové situace. Kdyby byl jen tušil, co ho na konferenci čeká...!

Rozzlobeně naplocho mrštil kamenem do ledové pláně

Keltonova jezera. Nic nedopadlo tak, jak doufal, a navzdory vřelému přijetí, jehož se mu dostalo na palubě Calhounovy jachty, zchladila včerejší hlučná debata v budově správy přístavu jeho touhu zapojit se znovu do války – přinejmenším oficiálním způsobem.

Zaskřípal zuby a pokrčil rameny. S tím se už nedalo nic dělat, nabízenou funkci odmítl. Teď mu zbývala jediná cesta: najít si alternativní – byť nezákonný – způsob, jak se znovu zapojit do válečného úsilí, a pak odvést tu nejlepší práci, jaká bude za daných okolností možná. Bohužel neměl nejmenší představu, co by to tak mohlo být.

A tak dál brouzдал sněhem mezi dávno opuštěnými, rezavějícími stroji, zatímco se hvězda Navron snažila proniknout skrz hustou vrstvu mraků táhnoucí se od obzoru k obzoru – mraky, skrze něž kdysi létal tak často, že už si ani nevzpomínal, jaké to je klesat z vesmíru na zem jen podle vizuální navigace. Hromské místo, tenhle Linfarne/Navron – alespoň kdysi pro mladičkého navigátora jménem Wilf Brim takovým bývalo. Mnohem staršímu Wilfovi Brimovi, civilistovi nedávno odsouzenému vojenským soudem, připadalo jako... no, poněkud *matoucí*, hodně mírně řečeno.

Zastavil se, duchem nepřítomně zvedl ze země kus kovu a hodil ho naplocho na zamrzlou vodní hladinu. Zde, na chladném, větrem ošlehaném pobřeží Keltonova jezera, pro něj bylo i nadále obtížné vybavit si kteroukoli část včerejší konference, aniž by se ho zmocnil pořádný vztek – ať se o to snažil sebevíc.

„Dobré ráno, Wilfe Ansore,“ ozval se za ním hluboký hlas.

Brim se polekaně obrátil a spatřil starého Borodova, jak mu nabízí kouřící šálek *cvceese*’.

„Pomůže to od toho, co tě dnes ráno mrazí na duši, Wilfe Ansore,“ řekl Medvěd. „Obsahuje rovněž kapičku sodeskayského prostředku proti kocovině.“

Brim šálek opatrně přijal, usrkl si a pocítil, jak ho horká, hustá kapalina pálí na jazyku a prohřívá od krku až do břicha.

„Dobré ráno, Anastasi Alexeji,“ odpověděl a cítil, že se nadvzdory všemu úsilí zůstat rozmrzely začíná usmívat.

Borodov vytáhl z kapsy velkého pláště termosku a druhý šálek, také si nalil cvceese', usrkl, pak přikročil a dotkl se svým kalíškem Brimova. „Nevypadáš dnes moc šťastně, můj olysalý příteli,“ řekl.

„Znáte mě dobře,“ přisvědčil Brim. „Letím sem takovou dálku, a proč? Do války jsem se *rozhodně* nevrátil.“

„To je pravda,“ přikývl ponuře Borodov. „Co nyní zamýšlíš?“

Brim se pousmál. „Myslím, že se prostě budu muset vrátit do války vlastním způsobem,“ řekl. „Moc jiných možností právě teď nevidím, a pokud budu mít jak přispět, rozhodně nehodlám zůstat sedět na zadku a čekat, až boje skončí.“ Zvedl šálek, aby mu Borodov mohl dolít.

„Myslel jsem si, že bys mohl říct něco takového, Wilfe Ansores,“ poznamenal Medvěd, dolil Brimovi plný kalíšek, načež sám dopil celý obsah láhve. „Z tohoto důvodu Onrad osobně chtěl, aby sis prošel tím, co tě včera večer potkalo.“

„Onrad chtěl *co*?“ podivil se Brim.

„Císař Onrad měl pocit, že potřebuješ zažít, co jsi zažil včera, abys plně pochopil, že i tví nejmocnější přátelé, včetně Onrada samotného, nadále postrádají politickou moc, kterou by tě mohli vrátit zpět do války, přinejmenším v oficiální funkci.“

„Anastasi, vy tu mluvíte o *císaři* Onradovi, nemýlím se?“

„Knížeti hvězdokupy Reggio a Zákonném ochránci nebes,“ přisvědčil Borodov vážným hlasem.

Brim usrkl ze šálku. „Já to nechápu,“ řekl. „Admirál Drummond už měl ty prevíty skoro na lopatkách, když jsem to odpískal. Co kdybych to nebyl udělal? Co kdybych v této chvíli už bylo VATO?“

„Tak bys byl VATO, Wilfuško,“ řekl Borodov. „Ale byl bys taky velmi nešťastný VATO, který by potřeboval pořádnou dávku pomoci, aby dokázal být jen v minimální míře vykonávat své povinnosti.“

„To jsem měl na mysli,“ řekl dopáleně Brim. „Byla by to katastrofa.“

„Ale to se *nestalo*, Wilfuško,“ uklidnil ho Borodov. „Admirál Drummond a já jsme spoléhali na to, že se rozhodneš, jak ses rozhodl. Taky jsme chtěli, aby Cranwell ukázal karty, a to přece udělal, nebo ne?“

Brim pohlédl na starého přítele a usmál se. „Jo,“ přikývl. „Mám za to, že ano.“

„Takže,“ pokrčil Borodov flegmaticky rameny, „konference dopadla tak, jak měla, nebo ne?“

„Když to říkáte...“ opáčil sarkasticky Brim. „Ale co z toho, u všech hromů, vyplývá pro mě?“

„Na to ti náhodou mohu alespoň částečně odpovědět,“ řekl Borodov. Dopil cvceese, vrátil kalíšek zpátky do kapsy s termoskou, pak znovu sáhl do útrob kabátu, a tentokrát vytáhl velikou modrou obálku s hologramem císařské pečeti uprostřed. „Mám pro tebe jízdenku, příteli Wilfe,“ řekl.

„Jízdenku,“ podivil se Brim. „V obálce s císařskou pečeti?“

„Tak mi to bylo řečeno,“ odpověděl Medvěd s lehkým úsměvem.

„Kde jste to vzal, Anastasi Alexeji?“ vyptával se Brim.

„Přivezl to kurýr – muselo to dorazit ranní poštovní lodí.“

Brim se zamračil, přiložil palce vedle sebe na bezpečnostní pečeť na obálce a čekal. Za okamžik se obálka otevřela. Uvnitř se nacházel... jednosměrný lístek první třídou na Avalon, vydaný imperiální cestovní službou. K němu byl přiložený krátký vzkaz napsaný rukopisem, který Brim důvěrně znal. Stálo na něm pouze: „Přijed' domů. Až se ubytuješ, kontaktuj mě. Jak jsem slíbil, mám pro tebe práci.“ Místo podpisu bylo připojeno pouze „O“. Brim s otázkou v očích podal dopis Borodovi.

Starý Medvěd vytáhl z kabátu cvikr, pozorně si vzkaz prohlédl a usmál se. „To musel poslat někdo velmi vlivný,“ usoudil.

„Vskutku,“ přitakal Brim. „Předpokládám, že o tom nic nevíte.“

Borodov tajemně pokrčil rameny, pak se otočil a vykročil zpátky k vlastní základně. „Pojď, Wilfuško,“ zavolal přes rameno. „Před cestou se sluší pořádně nasnídat...“

Toho odpoledne se Brim u přístavního můstku, ke kterému předchozího dne přiletěl, rozloučil s Borodovem a Barboussem, načež nastoupil na poštovní loď mířící do Caer Landrie, kde měl v úmyslu chytit osobní linkovou loď na čtyřdenní cestu na Avalon. Ať si lámal hlavu sebevíc, stále nemohl přijít na to, jakou práci pro něj císař má, pokud vůbec nějakou.

Kapitola šestá

...dobré časy, špatné časy

HLUBOKÝ VESMÍR,
NA CESTĚ K TRIÁDĚ ASTERIOUS
A VĚTŠÍMU AVALONU, 40. OKTADU 52016

Brimova čtyřdenní cesta k Avalonu/Asterious proběhla bez dramatických událostí, navzdory četným poplachům kvůli výskytu ohýbačů. Jeho loď, V.S. *Město Benoath*, byla přestavěna na rychlý transport krátce po vypuknutí bojů. Jelikož byla původně navržena a postavena coby luxusní linková loď, dokázala snadno předejít jakýkoli maskovaný ohýbač, který by Liga mohla vyslat. Ohýbací lodě obou stran potřebovaly k provozu maskovacích systémů tolik energie, že byly vážně omezené takřka ve všech ostatních parametrech – zvláště pak v rychlosti.

Již od snídaně – podle lodního času – byla triáda Asterious na předních hyperobrazovkách linkové lodi jasně viditelná. Brim zjistil, že jeho vzrušení – a úzkost – vzrůstá nepřímo úměrně vzdálenosti, která ho dělila od města Avalon, hlavního města Onradova Velkého hvězdného impéria. Kolem poledne bylo vidět, jak kolem sebe všechny tři hvězdy slavné

triády navzájem obíhají uvnitř pomyslné kulové sféry, svázány jedna s druhou gravitačními silami. V čase večere bylo možno pouhým okem pozorovat všech pět planet obíhajících kolem triády. Proteus s koloniemi vědců, středisko obchodu Melia, galaktické komunikační centrum Ariel, Helios, středisko lodní dopravy, a samotný Avalon, na němž se nalézalo veliké hlavní město Impéria.

V průběhu dvou let, které od Brimova vojenského soudu uplynuly, nabýval život den ze dne na dramatičnosti. Pro muže, jenž dvacet let aktivně sloužil coby hvězdný námořník, představoval přechod k civilnímu životu značnou výzvu.

Samozřejmě že nenadálé bohatství jeho bolest trochu mírnilo, pokud se slovo *bolest* vůbec dalo použít k přesnému popisu duševního stavu, který se rychle ustálil ve sféře deprese. Nicméně samotné bohatství představovalo pro člověka, který nikdy nevlastnil – a ani nepotřeboval – velké množství peněz, ohromnou výzvu samo o sobě. Co si měl jeden se všemi těmi prostředky *počít*? Jak s nimi měl zacházet? Nakonec problém vyřešil tak, že najal Porterfielda Marsona, finančního poradce, kterého mu osobně doporučil císař Onrad. Následně už neměl vůbec nic, čím by zaměstnal svou obvykle velmi čilou mysl, a tak jeho frustrace den ze dne narůstala. Nyní, když mu průběh gantaclarské konference jasně ukázal, že nalézt jakoukoli oficiální možnost, jak se zapojit do válečného úsilí, je pro něj zcela nemožné, cítil Brim silněji než kdykoli předtím palčivé odhodlání podniknout při první vhodné příležitosti něco užitečného. A v jeho současném rozpoložení se legalita takového hypotetického projektu nacházela na seznamu důležitých faktorů opravdu hodně nízko.

*

Poslední metacykly před přistáním strávil Brim tím, že v hlubokém zamyšlení sledoval obří hyperobrazovky v místnosti,

kteřá v dobách, kdy loď sloužila coby elegantní linkové plavidlo, bývala luxusní observatoř.

Když se dostali na hranici vzdálenosti dvou set členytů od planety, přihnaly se z temnot vesmíru dvě letky elegantních třítrupých lodí Starfury, aby provedly vizuální kontrolu. Bojové lodě kolem nich chvíli kroužily, pak se otočily a zase zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Starfury byly elegantní, 66 iralů dlouhé útočné lodě schopné dosáhnout rychlosti 400 světelných let za metacyklus, neboli SLM, a porvat se s čímkoli, co proti nim galaxie mohla vrhnout. Ve své zamýšlené úloze stíhačů krátkého doletu byly po celé galaxii vyhlášenými – a obávanými – bojovníky. Brim se kousl do rtu. Uplynulo už hodně času od doby, kdy velel hvězdné lodi, ale pro Starfury měl odjakživa slabost, protože na jejich vývoji se podílel od samého počátku.

Krátce nato zahájila *Benoath* plamenný sestup atmosférou. Kov jejího trupu se rozpálil doběla a sebemenší změna ve vzdušných proudech způsobovala erupce volných iontů, které se spojovaly v kometový pás, jenž se táhl za lodí do vzdálenosti několika tisíc iralů. Přímo pod nimi se rozprostírala potrhaná oblačnost, ale násvětelným směrem bylo možné pozorovat zbytky utichající bouře, které ještě tu a tam zlobně prosvětlovaly oblohu skrytými blesky. Velká loď pomalu začínala vyrovnávat letovou hladinu, pak se zanořila do chmýří nehmotných stínů vířících kolem předních hyperobrazovek jako obrovští duchové, kteří se v okamžiku srážky rozplývali v nic. Potom se náhle ocitli v průzračném vzduchu nad ulicemi a třídami kolosálního města, které se všemi směry táhlo daleko za obzor. Město Avalon: nekonečné lesy jiskřivých skleněných věží a starodávných památek na slavnou minulost – samo epicentrum galaktické civilizace. Jezero Mersin se před nimi rozprostíralo jen jako černá kaňka v moři světél, byť z válečných důvodů silně ztlumených. Brimovi jako vždy přeběhl vzrušením po zádech mráz. Jak moc mu toto skvělé město změnilo život! Ale zatímco loď klesala, viděl nyní, jak

se na metropoli podepsalo válečné běsnění. Či spíše, jak ji *zdevastovalo*.

Obrovská loď se lehce naklonila, jak sledovala Kosmický bulvár, snadno rozpoznatelný díky starobylým věžovitým palácům v jižní části městského centra, jímž procházel. Tato velká dopravní tepna, po které kdysi proudila všemožná vozidla, byla nyní tu a tam ucpaná neodklizenými troskami budov, krátery hyzdily i mnohé městské parky, a minuli dokonce i čtu těžkých strojů, které se usilovně snažily odstranit vrak čehosi, co vypadalo jako ligerská útočná loď Gorn-Hoff.

Za okamžik přelétali nad Locarnským náměstím a masivními kamennými budovami imperiální admirality, prakticky obklíčenými hromadami sutí z disruptorovou palbou zničených domů, trosky jejichž zdí závaly do ulic jako prázdná ústa. Pak už se loď ocitla nad Velkým achtitským kanálem, který se vinul městem k přístavu a vléval se do jezera Mersin. Před necelými pěti lety – během jednoho z nejhorších ligerských náletů – musel Brim na tomtéž kanálu nouzově přistát s poškozenou Starfury. Zabloudil očima podél břehu až k malé přístavní zátocce, kde protizáplavové stěny a nakládací molo stále hyzdila čern velké mastné skvrny. Vrak už byl samozřejmě dávno odstraněn a s největší pravděpodobností i recyklován, ale stopy po radiačním ohni zde zůstanou ještě staletí. Tenkrát to byla *zlá* noc pro město, stejně jako pro něj osobně, a bylo zřejmé, že zdaleka nebyla poslední.

Jakmile měli Achtitský kanál za zády, propluli nad tmavými plochami lesnatých parků ve starobylé Beardsmorově čtvrti. Mnohé z parků nyní ukrývaly baterie obranných disruptorů. V samém centru města Brim rozeznal elegantní siluetu starobylého hradu Kimber. Kolikrát jen kolem něj cestou k budově admirality prošel. Nějakým zázrakem se ho tato ani žádná z nesčetných předešlých válek zatím nijak nedotkly. Brimovy oči zabloudily podél Kimberského bulváru k jeho křižovatce s Allingtonovou třídou. Na severním rohu se tyčila obytná věž, v níž si Brim asi měsíc po vojenském soudu zařídil sídlo, nový

domov, dalo-li se tomu tak říkat. Neubráníl se úsměvu. Bylo hezké vidět, že ještě stojí.

Na pravoboku se za hyperobrazovkami náhle pokropenými deštěm mihl pohyblivý les jeřábů kolem obchodních skladišť. Dobrá polovina z nich nesla stopy poškození, ale troskami pokryté ulice kypěly čilým ruchem, jak obchod velikého města nepřestával navzdory válce žít svým životem. Loď nabrala rychlost a se zahřměním se přehnala nad nízkou prosklenou budovou knihovny Estorial, v níž před více než dvěma stovkami let přednesla Hobina Koppová slavný Korstenský manifest o právech a povinnostech. Z poloviny východního křídla zbývaly jen zhroucené, ohořelé trosky. V duchu se otázal, kolik rukopisů nevyčíslitelné hodnoty bylo při tomto jediném útoku navždy ztraceno. Slepé válečné běsnění bylo svým způsobem velmi spravedlivé, řádilo se stejnou zuřivostí mezi nuznými chatrčemi i velkolepými paláci.

Netrvalo dlouho, a byli nad Courtlandskou třídou s její slavnou Huntigdonovou bránou. Obě byly netknuté, třebaže četné krátery v okolí svědčily o tom, že nějaký Liger odletěl domů silně zklamaný. Odtud již Brimův zrak sledoval Bulvár spoluvlády až k nedalekému císařskému paláci. Navzdory potemnělé obloze mu neuniklo, že jedno křídlo je stále obklopeno lešením. Tenhle nešťastný ligerský zásah mu navždy změnil život. V ten den během bitvy o Avalon zahynula Raddisma – žena, která byla matkou Naděje, *jeho dcery*. Alespoň že malá holčička přežila a mohla předat příštím generacím mandlové oči své nádherné matky. Krásná byla po ní, navzdory dosti fádním carescrianským rysům svého otce. V současné době žila jako schovanka samotného císaře Onrada, který se jí ujal a vychovával ji jako vlastní.

Zde se skrývalo mnoho vzpomínek – možná až *příliš* mnoho. Brim se přinutil vrátit do přítomnosti. Přímo před nimi se rozprostíralo jezero Mersin a lodí už znělo bouchání, řinčení a dusot nohou, které si zvykl spojovat s blížícím se přístáním.

„Posádka připravit k přistání,“ ozvalo se z palubního reproduktoru. „Posádka připravit k přistání. Všichni cestující neprodleně do sedadel, prosím. Opakuji, všichni cestující neprodleně do sedadel, prosím.“

Brim si pospíšil k sedadlu u příďové hyperobrazovky a aktivoval gravitační pásy. Letmo pohlédl k levoboku, k místu, na kterém se nacházel velký sál, v němž Cago JaHall složil *Velebný vesmír* a další klasická díla tohoto žánru. Tato budova kupodivu přežila, ale sousední Marvanská věž se zlatostříbrnou kupolí, vlnitými stěnami a podivuhodným točitým schodištěm byla nenávratně pryč, a místo ní se šklebila černá nepravidelná skvrna o průměru několika set iralů. Pak další připomínky války – obří krátery, zející jámy odhalující základy budov a všudypřítomné hromady sutí, to vše svědčilo o neustávajících snahách Ligy pokořit veliké město, kterému se dosud stále dařilo odolávat i nejuživějším výpadům. Vtom už se proti nim hnal Vereckerův bulvár a břeh jezera. Po levé straně se na konci Palidanovy třídy tyčil Velký imperiální terminál. Okamžik poté již loď odbočila ostře vlevo, rychle klesla a snesla se dolů manévrem hladkým jako samet, jaký dokáže ocenit jen navigátor. Volky nevolky se tedy znovu vrátil do velkého města, v němž započaly všechny jeho současné problémy. Tentokrát zde ovšem byla velká šance, že by se vše mohlo začít obracet k lepšímu.

Kapitola sedmá

...Avalon

AVALON/ASTERIOUS,
MĚSTO AVALON,
1. NONADU 52016

Poté co si vyzvedl zavazadlo, chytil Brim taxi na cestu do svého bytu. Z důvodu hrozitánských škod, které ve městě páchaly neustálé ligerské vesmírné nálety, zabrala cesta z jednoho místa na jiné nejméně dvakrát delší dobu, než by normálně měla – a výhled z okénka byl většinu času vyloženě deprimující.

Přesto, jak se taxikář se strojem proplétal mezi často páchnoucími troskami, daly se všude kolem sledovat známky toho, že město je evidentně nesmrtelné. Ačkoli tu a tam chyběla celá budova, téměř v každé obchodní výloze byla vidět cedule s nápisem OTEVŘENO. Jinde zase prodejci provozovali živnost uprostřed trosek či ve stanech – nebo přímo pod širým nebem. Tu a tam bylo vidět přeživší děti, které nebyly evakuovány do bezpečnějších oblastí, jak si hrají v parcích nebo dovádějí v ruinách, a po chodnících se tu a tam procházeli milenci. Brim zkrivil rty. Takže život šel dál. Copak měli lidé na vybranou?

Brimovi jeho obytná věž, nalézající se takřka v samém centru populární avalonské Beardsmorovy čtvrti, nikdy moc nepřipadala jako domov – nejspíše proto, že v ní trávil tak málo času. Navíc byla trochu příliš luxusní na jeho obvyklý způsob života, který tíhl spíše k dočasným pokojům v důstojnických ubikacích než k dřevem obloženým sálům s vysokými stropy, honosnými portréty na stěnách a starožitným nábytkem. Než se sem nastěhoval, požádal Porterfielda Marstona, aby mu byt nějak zařídil. Ohromené komentáře od několika málo návštěv, které u sebe za tu dobu hostil, svědčily o Marstonově vsutku vybraném vkusu.

Jediný civilní domov, který se Brimovi v životě skutečně zamlouval, byl starobylý dům na úpatí kopce, v němž v Atalantě na Haelic/Hadoru žila jeho dávná milenka Claudie Valemontová. Na její útulný domov vzpomínal vždy s láskou, ale sám o životě v takovém sídle nesnil. Nic jemu podobného nemohlo existovat jinde než v oné živé čtvrti Rocotzian starobylého města Atlanta – a v ultramoderním a neustále se měnícím Avalonu by se to nijak zvlášť dobře nevyjímal. Kromě toho jak Claudie, tak její domov patřily prakticky do jiného života... zvláště pak Claudie. Vzpomínku na ni raději urychleně vyhnal z mysli.

Brimův elegantní a luxusní byt měl zato výhled. Bohužel Avalon během několika posledních válečných let utrpěl takové škody, že ho ve dne deprimoval pohled na trosky budov a hromady sutin, zatímco noční zatemnění, o němž měl podezření, že pro posádky ligerských útočných strojů nepředstavuje sebemenší problém, mu poskytovalo jen hodně matnou představu o tom, jak by mělo vypadat skutečně úchvatné noční panorama.

Následující týden strávil v Marstonově kanceláři správou rozličných součástí rozsáhlého majetku, který mu Onrad věnoval. Většinu nocí strávil hraním creelu v některém z četných karetních salonů, přičemž vyhrával obrovské sumy peněz, které nepotřeboval, a získáváním přízně zajímavých dam, jejichž šarm v drsné ranní realitě často hodně rychle vyprchával. Když zjistil, že se začíná propadat do bezbřehé nudy, věděl, že

je načase pohnout se dál, a to rychle. Když se jeho obchodní jednání blížila ke konci, poslal do důvěrné schránky v císařském paláci krátký vzkaz:

„Nechcete posekat trávník, Veličenstvo?“ Podepsán: „Brim.“

O tři dny později mu během symfonického koncertu v královské Baslerově síni v kapse diskrétně zavrnl holofon, a to rytmickým způsobem, který si začal v průběhu let spojovat s předvoláními ke královskému dvoru. Během přestávky, zatímco si jeho půvabná blondátá společnice – komandér imperiální flotily – odešla upravit líčení, si Brim dovolil přístroj vytáhnout a podívat se na tmavě modrou obrazovku. Stálo na ní:

„Bylo na čase, flákači. Už je celý zarostlý. Uvidíme se ve Velkém imperiálním terminálu, centrální budově, zítra v B:15. Sekačku vezmu s sebou.“

Podepsán: „O“

P. S.: „Ta blondýnka je fakt kus!“

Brim se tiše zasmál. Onrad se na koncertech sice většinou nudil, ale dobře tvarovanou nožku dovedl vždy ocenit, zvláště pokud na opačném konci seděla blondátá hlava. S úsměvem ve tváři se rozhlédl a hledal očima agenty tajné služby – jako obvykle dokonale splývali s davem – a rychle odepsal:

„Zítra v B:15, Vaše Veličenstvo.“

Podepsán: „Brim.“

P. S.: „To si pište!“

Sotva zprávu odeslal, byla blondátá důstojnice zpátky. „Wilfe Brime,“ řekla předstíraně káravým tónem. „Vy jste byl na holofonu?“

„Byl,“ přiznal Brim, „ale s nikým, kdo by se vám vyrovnal krásou, to mi věřte.“

„No, to tedy doufám,“ řekla a s tichým, typicky ženským smíchem ho vzala za ruku. „Pamatujte si, že dnes večer jste celý jen můj.“

„Věřte mi,“ odpověděl Brim a zamířil s ní zpátky k sedadlům, „nic jiného bych nepřipustil, komandére.“

Kapitola osmá

...starý přítel

AVALON/ASTERIOUS, MĚSTO AVALON,
VELKÝ IMPERIÁLNÍ TERMINÁL,
16. NONADU 52016

Sotva Brim vystoupil u Velkého imperiálního terminálu z taxíku, čekal ho královský herold oblečený ve zlaté uniformě s červeným lemováním. „Lord Brim?“ obrátil se na něj muž a letmo pohlédl na displej, který držel v ruce.

Brim opatrně přikývl. „To jsem já.“

„Zpráva pro Vaše lordstvo,“ řekl herold a podal mu ověřovač podpisu. „Prosím, zde podepište.“

Brim přitiskl k ověřovači palec, pak poodstoupil a čekal, dokud nezazní potvrzovací tón.

Herold přikývl. „V severní hale vás čeká speciální hvězdolet, Vaše lordstvo. Prosím, následujte mě.“

Brim přešel herolda pohledem a povytáhl obočí. „Hvězdolet ve Velkém terminálu?“

„Ehm, ano, lorde Brime. Hvězdolet. Prosím, abyste mě následoval.“

Ta Onradova sekačka musí být teda fakt něco, pomyslel

si Brim. „Tak dobře,“ řekl nahlas, „pojďme se na něj podívat.“

Herold beze slova vyrazil rychlým krokem do bludiště pohyblivých chodníků k Severní hale, kde stranou od pravidelných linkových plavidel a mezihvězdných nákladních lodí kotvily soukromé a povšechně vesmírné dopravní prostředky. Minuli sekci, jejíž strop provizorně zakrývala dočasná střešní krytina. Mnohé z obchodů podél stěn byly zavřené – a zely ve zdivu terminálu jako černé díry –, ale několik čilých obchodníků vystavilo zboží na dočasných pultech. Brim smutně potřásl hlavou. Dokonce i úžasný Velký imperiální terminál přišel v minulých letech o velkou část kouzla. „Jsme tady, mylorde,“ oznámil herold a sestoupil z pohyblivého chodníku u samostatného kotviště, u něhož se v jasném slunečním svitu třpytil naleštěný, ebenově černý Wakefield typ 327 Tormentor, a líně se pohupoval na konci úzkého přístavního můstku.

Brim povytáhl obočí. Na tomhle *Wakefieldu* mu něco připadalo zvláštní, ale na první pohled mu nebylo úplně jasné, co by to mohlo být. Zvláštní, nebo ne, Wakefieldovy Tormentory byly *pořádné* hvězdolety, vyráběla je firma Wakefield s. r. o. v malém městě Hall na planetě Hatfield obíhající kolem hvězdy Salisbury pouhých pár metacyklů letu od Avalonu. Díky tomu, že byly štíhlé a elegantní, aby mohly dobře manévrovat v atmosféře, dokonce i rychle vypadaly – a na rozdíl od většiny lodí nepotřebovaly ke kotvení gravitační bazén. Jejich tvar široké kapky, který je proslavil, nenarušovalo nic kromě nepatrné oblíny ukrývající malý velitelský můstek umístěný hodně vpředu, těsně před krátkými, ale masivními bočními plošinami, podobnými křídům. Ty nesly velké, výrazně aerodynamické gondoly, v nichž se ukrývaly pohonné jednotky 3,420-SU Krasni-Pejč Čaroděj 76/77. Pilotovat tyto malé lodě, které od přídě po záď měřily jen o málo víc než 82 iralů, se všeobecně považovalo za radost, a to bez ohledu na letové podmínky, nicméně přistávat s nimi bylo kvůli vysoké přibližovací rychlosti a strmému úhlu klesání, což obojí

vyplývalo z vysokého zatížení dvojice gravitačních repulzorů, pro některé navigátory jedním slovem děsivé. Měla-li toto být Onradova „sekačka na trávu“, a o tom Brim nyní prakticky nepochyboval, chystalo se něco opravdu velkého.

Všechny lodě typu WF 327, které zatím viděl, měly světle šedý nátěr a nesly standardní označení flotily v podobě imperiálních komet umístěných uprostřed lodi. Tento stroj, s nablýskaným ebenovým trupem bez jakýchkoli ozdob s výjimkou maličké imperiální vlajky a intergalaktického registračního čísla „L.I.F. 9999“ po obou stranách ocasu, byl evidentně civilní. Podivné. Za normálních okolností byly tyto silné lodě vyhrazeny výlučně pro vojenské účely.

Jeho úvahy přerušil herold, který ho pobídl slovy: „Vstupte prosím neprodleně na palubu, mylorde.“

Brim, nyní již s úsměvem, přikývl a vkročil do nástupního tubusu. Okamžik nato již hleděl do maličké, ale luxusně zařízené důstojnické jídelny, kde ve zjevném pohodlí seděla dobře známá postava. „Vaše Veličenstvo,“ vykřikl Brim a cítil, jak se úsměv na jeho tváři rozšiřuje.

„Zdravím tě, Brime,“ zahřměl Onrad V., Velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Reggio a Zákonný ochránce nebes. „Vzhůru na palubu.“ Onrad, pohledný, mohutně stavěný muž, se zvedl z malé kožené pohovky. Na sobě měl uniformu admirála flotily, jak vyplývalo z jeho výsad vrchního velitele všech imperiálních sil. Jeho hloubavé, veselé oči svědčily o člověku v rozkvětu mládí, ale několik šedivých vousů v bradce a kníru vypovídalo o prvních známkách plynutí času stejně jako o strašlivém stresu spojeném s jeho osamělým povoláním.

Brim chvatně přikročil a přijal ruku, kterou mu císař podával, přičemž plnými doušky nasával lahodné pachy zbrusu nové lodi: zahřáté obvody, čerstvý nátěr, kůže, plast a horký olej. „Už je to dávno, Vaše Veličenstvo,“ řekl.

„Zatraceně dávno, Brime,“ přikývl císař. „Ještě se mnou mluvíš?“

„Proč bych neměl, Vaše Veličenstvo?“

„No...“ řekl Onrad, „...je tu ta drobnost, že jsem dopustil, aby šla tvoje kariéra ke dnu, když Confiesse Trafford hledal někoho, na koho by hodil vinu za zpackaný útok na Eppeid, který měla na svědomí ta jeho pitomá dceruška.“

Brim se zhluboka nadechl. „Politice trochu rozumím, Vaše Veličenstvo,“ řekl. „Nikdy byste to nedopustil, kdybyste tomu mohl zabránit. Kromě toho,“ dodal po chvíli, „udělal jste mě přece lordem.“

„Děkuji za vlídná slova,“ řekl tichým hlasem Onrad s očima nezvykle sklopenýma k zemi. „Ale já vím, jaké city chováš ke své milované flotile – a také vím, že ani všechno bohatství impéria ti nedokáže nahradit její plášť, o který tě připravili, hvězdný námořníku.“

Brim se usmál. „Možná že ho jednoho dne získám zpátky, Vaše Veličenstvo.“

„S tím počítej,“ přislíbil mu Onrad a tentokrát se mu podíval přímo do očí. „Získáš.“ Pak se znovu usadil na pohovku a ukázal na křeslo naproti. „Poseď se mnou chvíli. Chci ti objasnit ještě pár věcí, než se vrátím do paláce a tahle loď bude tvoje.“

„*Moje?*“ vydechl Brim. „*Tahle loď?*“

„K tomu se dostanu,“ řekl Onrad. „Teď bych ti chtěl říct o úkolu, který pro tebe mám, Brime.“

„O *úkolu*, Vaše Veličenstvo?“ otázal se Brim překvapeně.

„Ty máš poslední dobou potíže se sluchem, Brime?“

„Ehm, n-ne, Vaše Veličenstvo,“ vykoktal Brim. „Popravdě, jsem jedno ucho.“

„Myslel jsem si, že by tě to mohlo zajímat,“ řekl Onrad a tentokrát se usmál on. „Zvláště po debaklu na Gantaclaru.“ Položil Brimovi ruku na rameno. „Je mi líto, že jsem tě tím musel nechat projít, ale byl to nejlepší způsob, jak ti ukázat, proti čemu z politického hlediska stojím. Ten prevít Trafford má skoro tolik kreditů, kolik jich je v císařské pokladnici. A s jejich pomocí si kupuje každého, kdo se mu připlete do cesty.“

„To mi víceméně došlo už po krátkém sledování lorda Cranwella,“ přisvědčil Brim.

„Dana Cranwella,“ zavrčel znechuceně Onrad, „bych s chutí nazval hadem, kdybych tím proti sobě nepoštvál všechny hady. A ano, je to jeden z Traffordových poskoků, to máš pravdu.“ Chvíli vrtěl hlavou a pak pokrčil rameny. „Dříve či později, drahý Brime, udělá jeden z těch previtů chybu – jednu malinkatou chybičku – a s její pomocí jim nadobro zavru krám. Věř mi, ta chvíle se blíží.“ Chvíli skřípal zuby a pak zkřivil tvář do hořkého úsměvu. „Třeba právě teď mi ti previti prokázali svým způsobem celkem velkou službu tím, že tě uvolnili pro zvláštní úkol, který potřebuji, abys co nejrychleji splnil – a i když ti nevrátí plášť flotily, budeš v samém srdci všeho, o čem se jednalo na Gantaclaru. Jak ti to zní?“

„Zní mi to moc dobře, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Brim, „S ušima *opravdu* nic nemám.“

Onrad se zašklebil. „Myslím, že o *tohle* jsem si docela koledoval, že ano?“ zavrčel s úšklebkem. „Měj na paměti, drahý Brime, že postavení císaře s sebou nese široké pravomoci – včetně té posílat drzé vtípálky do vyhnanství na celou řadu skutečně ohavných míst.“

„Rozhodně na to budu pamatovat, Vaše Veličenstvo,“ řekl Brim spěšně. „Ehm, o čem jsme to mluvili?“

„O úkolech,“ řekl Onrad a znovu zvážněl. „Konkrétně potřebuji, aby někdo vedl jeden můj projekt. Projekt, který je tak důležitý, že na jeho úspěchu může jednoho dne záviset výsledek celé téhle války.“

Brim udělal grimasu. „To zní docela vážně, Vaše Veličenstvo.“

„Více než vážně,“ řekl Onrad. „Lepším výrazem by bylo *smrtečně* vážně. A bude si to vyžadovat dovednosti, jimiž ses proslavil – zvláště pak ty spojené s pilotáží rychlých hvězdných lodí: útočných lodí, jako je Starfury nebo třeba *tahle* kráska. A samozřejmě,“ dodal ještě, „dar výmluvnosti.“

„Děkuji, alespoň myslím, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl